

Anti-Emperyalist ve Anti-Oligarşik Mücadelede

KURTULUŞ CEPHESİ

Zafer Bizim Olacaktır!

<http://www.kurtuluscephesi.com>

YIL: 20 SAYI: 112 Kasım-Aralık 2009

Nereden Nereye?

Tarihte Zorun Rolü ve
Proletarya Diktatörlüğü

Şiddet, Terör,
Katliam, İnsancılık
ve Dersim

Açılımın Açılımı:
ABD'nin Irak'tan Geri Çekilişi
ve Askeri Üsler

Küçük-Burjuvaların Perspektifsizliği
Obama'nın Halleri

Minareli, Süngülü, Kubbeli
Demokrasi Anlayışı

Dünyanın En Etkili
500 "Müslüman"ı

Yasadışı Demokrasi:
Genelkurmay'ın "Andıcı" ve
TİB'in Sakıncalı Siteleri

Nur Topu Gibi
"Yeni" Bir Legalist *Taraf*ımız Oldu!

Saaaat.... Saaaat... Saaaat... tımmm!

- Sovyetler Birliği'nin dağıtılmasından günümüze kadar gelişen olayların genel görünümü üzerine bir değerlendirme. 3 NEREDEN NEREYE?
- Engels ve Lenin'in zorun tarihteki rolü ve proletarya diktatörlüğüne ilişkin değerlendirmeleri. 7 TARİHTE ZORUN ROLÜ VE PROLETARYA DİKTATÖRLÜĞÜ
- CHP'li Onur Öymen'in Dersim vurgusu üzerine başlatılan tartışmalara ilişkin bir irdeleme. 9 ŞİDDET, TERÖR, KATLİAM, İNSANCILIK VE DERSİM
- Aralık ayından itibaren Irak'tan çekileceği söylenen 100.000 Amerikan askerinin "transit" ülkesi Türkiye'de askeri üsler oluşturulmasına ilişkin bir irdeleme. 13 AÇILIMIN AÇILIMI: ABD'NİN IRAK'TAN GERİ ÇEKİLİŞİ VE ASKERİ ÜSLER
- Obama'nın ABD başkanlığına seçilmesiyle sevinç çığlıkları atan küçük-burjuvalara tarih dersleri. 19 KÜÇÜK-BURJUVALARIN PERSPEKTİFSİZLİĞİ OBAMA'NIN HALLERİ
- İsviçre'de minare inşasının yasaklanmasına ilişkin referandumun siyasal yansılar. 24 MİNARELİ, SÜNGÜLÜ, KUBBELİ DEMOKRASİ ANLAYIŞI
- Katolik-Cizvit kimliğiyle övünen Georgetown Üniversitesi'nin desteğinde hazırlanan "500 Müslüman" dizisi üzerine kısa bir değerlendirme. 26 DÜNYANIN EN ETKİLİ 500 "MÜSLÜMAN" I
- "Meçhul Asker" in 3. ihbar mektubuna eklenen İnternet Andıcı üzerine. 28 YASADIŞI DEMOKRASİ: GENELKURMAY'IN "ANDICI" VE TİB'İN SAKINCALI SİTELERİ
- Atılım çevresinin kurduklarını ilan ettikleri legalist parti üzerine bir kaç söz. 30 NUR TOPU GİBİ "YENİ" BİR LEGALİST TARAF'IMIZ OLDU!
- Murat Ülker'in Doğançay'ın "Mavi Senfoni" tablosunu satın alması üzerine. 33 SAAAAT... SAAAAT... SAAAAT... TIMMM!

KURTULUŞ CEPHESİ
SORUMLU (Vi.S.d.P) : Sezai Görür
Yazışma Adresi:
Postfach 1414
55504 Bad Kreuznach / Deutschland

<http://www.kurtuluscephesi.com>
<http://www.kurtuluscephesi.org>
<http://www.kurtuluscephesi.net>
<http://www.kurtuluscephesi.de>
E-Posta Adresi:
kurcephe@kurtuluscephesi.org

Nereden Nereye?

Şimdi, bir an için, ünlü Alman materyalist Feuerbach gibi kendinizi “inzivaya” çekip, “dış dünyayı” seyre dalın!

...

Seyre devam edin...

Devam edin...

...

Evet, şimdi “seyre dalmış” materyalist Feuerbach “gibi” sayabilirsiniz kendinizi.

Şimdi de, aynı “inziva”dan şöyle bir geçmişi anımsamaya çalışın!

Hayır, öyle çok uzak geçmişi değil, yakın geçmişi, örneğin yirmi yıl kadar önceki geçmişi anımsamaya çalışın.

Anımsamanızın başlangıç yılı, örneğin 1989 olsun.

Sovyetler Birliği henüz ortadan kaybolmamışken (dağıtılmamışken), Gorbaçov rüzgarları “Gorby”leşerek yaygınlaşırken, sol örgütlerden solcuya, Sovyetler Birliği’nin “sosyal-emperyalist” olduğunu söyleyenler dahil, resmi-ortodoks “komünist partiler”den silahlı mücadeleyi savunduğunu söyleyen örgütlere kadar herkes bu gelişmelerden bir “keramet” beklerken “dış dünya”nın, yani “mevcut durum”un nasıl olduğunu anımsayıp, seyre dalın!

Gorbaçov’un “*glasnost*” (“açıklık”) ve “*perestroyka*”sından (“yeniden yapılanma”) “Stalinizm”den kurtanmış “sosyalizmin” nasıl “demokratik sosyalizm”e dönüşeceğini tartışan, bunun “ne kadar gerekli” olduğunu söyleyen ve bu gelişme sayesinde dünya çapında sosyalizme duyulan sempatinin artacağını iddia eden solcuları, sol örgütleri gözünüzde canlandırın!

Öte yandan Sovyetler Birliği’nin topyek-

kün “sosyal-emperyalist” olduğuna iman etmiş, bu imanını her türlü sınıfsal ve bilimsel gerçeklerin önüne koymuş ve tüm zamanını bunu kanıtlamak için harcayanların, aynı olaylar ve gelişmeler karşısında nasıl sevinç içinde kendi imanlarının doğrulandığını konuştuklarını kafanızda tasarlayın!

Gün, o gündür! “Sosyal-emperyalizm” inancına sahip olanlar da dahil hemen herkesin yepyeni ve capcanlı umutlara kapıldıkları günlerdir. Sovyetler Birliği “Stalinizm”den kurtulmak üzeredir ve “sosyalist demokrasi”, Beethoven’ın 5. Senfoni’sinin “kaderi” gibi kapıyı çalmaktadır! “Sosyal-emperyalizm” inancına sahip olanlar için ise, hem kendi inançları kanıtlanmış olacak, hem de yirmi yıldır dünya çapında “*birinci düşman*” olarak çarpıştıkları Sovyet çizgisindeki resmi-ortodoks komünist partilerinin defterini dürmüş olacaktırlar!

Anımsıyorsunuzdur: Yıl 1990’a döndüğünde, “kapitalizmden öğrenen” Sovyet yönetimi ve Sovyetler Birliği Komünist Partisi (SBKP), “Stalinist” proletarya diktatörlüğünün devleti aşırı merkezileştirdiğine, bu merkezileştirmenin “çoğulculuğu” ve “demokratikleşme”yi önlediğine ilişkin “tezler”ini uygulamaya sokmuş, merkezileşmeye karşı “desentralizasyon” a yönelmişti. Litvanya, Estonya, Letonya “bağımsızlık” ilan ederken, “Varşova Paktı” feshedildi. Romanya devlet başkanı Nikolay Çavuşesku 24 Aralık 1989’da CIA-KGB ortak “darbe”si sonucu idam edildi.

Gorbaçov “perestroyka”sı böylesine parçalanmaya yönelirken, “glasnost”, “militarizmsiz kapitalizm” uğruna Amerikan em-

peryalizmiyle anlaşmalar imzalamaya dönüşmüştür. Artık bir “çağ” kapanmaktadır: Emperyalizm çağı! Militarizmden arındırılmış kapitalizm (tekelci kapitalizm anlamında emperyalizm) sayesinde, dünya çapında “gerçek bir barış dönemi” başlayacaktır!

Ancak böylesine “barışçıl”, “demokratik”, “merkezsizleştirme”, “insan hakları” olmaksızın da olamazdı! Sovyetler Birliği “tarihsel bir hata”ydı! Bu “tarihsel hata”, kendi içinde pek çok hatalar yapmıştı! “Stalinizm”in kurbanlarının “itibarları” geri verilmeliydi! Yapılan “tarihsel haksızlıklar” düzeltilmeliydi!*

Artık, hemen her gün “tarihsel hata” olan Sovyetler Birliği’nin 72 yıllık tarihinde çeşitli azınlıklara, uluslara, ulusal topluluklara, aydınlara karşı işlediği “suçlar” bir bir ortaya dökülüyordu. Hemen her gün Sovyet tarihinin bir sayfasından bir “katliam belgesi” çıkartılıp kamuoyuna sunuluyordu.

Önce II. Yeniden Paylaşım Savaşı’nın sonlarında Polonyalı milliyetçilerin “Katin ormanı katliamı” “deşifre” edildi. Ardından “Moskova Duruşmaları”ndaki “Stalinist zorbalık ve işkenceler” gündeme getirildi. Buharinler, Zinovyevler, Kamenevler, “olağanüstü mahkemelerde”, her türlü “hukuk” bir yana bırakılarak yargılanmışlar ve yok edilmişlerdi. Açıkta ki, onlar Sovyetler Birliği’ne “ihanet” etmemişlerdi, yargılamalar “düzmeceydi”, dolayısıyla onlar “Stalinizmin kurbanları”ydılar, “itibarları geri verilmeliydi”!

Arkasından Troçki çıka geldi! Stalin, özel ajanlarıyla onu Meksika’da katlettirmişti! Masum, zavallı Troçki! Öylesine sessiz sedasız Meksika’da yaşarken, ağzı var dili yokken, birden bire Stalinin özel ajanı onu keserle öldürüvermişti!** Stalin döneminin sonlarından başlayan “katliam belgeleri”,

* “İki tür tarihsel haksızlık vardır. Bazıları tarihin temel akışından uzaktırlar, bu akışı durdurmazlar ya da onun gidişini engellemezler ve proletaryanın sınıf mücadelesinin yaygınlaşmasına ve daha derin kökler atmasına engel olmazlar. Bu cinsten tarihsel haksızlıkları düzeltmeye çalışmak elbette akıllıca bir şey olmaz.” (Lenin, *İşçi Sınıfı ve Köylülük*, s: 65)

** Şüphesiz burada uzun bir “vaay” çekilip, “Öyle mi, demek ki siz Troçki’nin katledilmesini savunuyorsunuz, yazıklar olsun size! Zaten sizin gibi Stalinist solcular yüzünden bu hallere düştük. Sizler insanlıktan hiç nasibinizi almamışsınız. Bir insana bu nasıl yapılır! Bir de utanmadan Troçki cinayetini savunuyor-

1930 başlarında tarımın kolektivizasyonuna karşı direnişe geçen kulaklara yönelik “katliam”-lara kaydırıldı. “Milyonlarca kulak/köylü” Stalin tarafından katledilmişti!

Elbette bir kez Sovyetler Birliği “tarihsel hata” olarak kabul edildi miydi, burada da durulamazdı, durulmadı da.

1930’lardan Ekim Devrimine ve 1917-1922 yıllarındaki iç savaş günlerindeki “katliamlar”a geçildi. Çeka’nın (*Karşı Devrim ve Sabotajla Mücadele Olağanüstü Komisyonu*)* ** “insanlık dışı cinayetleri”, “hukuksuz tutuklamaları”, “yargısız infazları” tek tek “belge”lenirken, Çeka’nın kurulması karar namesini çıkartan Lenin, bu “hukuksuzluk”un sorumlusu olarak gösterildi.

Artık sıra “proletarya diktatörlüğü”ne gelmişti.

Her şeyin “müsebbibi” proletarya diktatörlüğü teorisiydi, doğal olarak bu teorisinin sahipleri, yani Marks ve Engels tüm bu katliamların “baş sorumlusu” olmalıydı.

Belli bir sistematik ve mantıksallık içinde sürdürülen bu “flashback” kampanya olanca hızıyla sürdürülürken, Saddam ve Kuveyt işgali dünyanın gündeminin birinci sırasına çıktı. “Bağımsız ve egemen bir devlet” olan Kuveyt, bir başka ülke ve devlet tarafından “silah zoruyla” işgal edilmişti! Bu, “militarizmsiz kapitalizmin” yaratılmasıyla ortaya çıkacak olan “barış çağı”nda “asla” kabul edilemezdi. Öyleyse gereken yapılmalı, Saddam, zor kullanılarak Kuveyt’ten çıkartılmalıydı.

İşte tam bu sırada, “köşe dönmeçiliğin” (pragmatizm) “vizyon sahibi” mimarı Turgut Özal’ın “bir koyup üç almak” için Amerikan emperyalizminin Irak saldırısına askeri olarak katılmak istemesi ortalığı “gerdi”. Irak işgaline karşı çıkan dışişleri bakanı 11 Ekim 1990’da, milli savunma bakanı ve genelkurmay başkanı 3 Aralık 1990’da görevlerinden istifa ettiler.

4 Ocak 1991 günü büyük Zonguldak maden işçilerinin yürüyüşü başladı.

sunuz!” denilecektir. Oysa bu sözleri biz söylemiyoruz. Bunlar Troçkistlerin ve dönemin Gorbaçovcularının yerli versiyonlarının dergilerde ve gazetelerde yazdıklarıdır. Zaten o dönemde bu tür yazıların amacı da, birilerinin “vaay” çekerek, ağzına geleni söylemesini sağlamaktır. Başarılı olmadıkları da söylenemez.

*** 1918 yılında Çeka’nın adı “Karşı Devrimle, Vurgunculuk ve Rüşvetle Savaşma Fevkalade Komisyonu” olarak değiştirildi.

16-17 Ocak 1991 gece yarısı Amerikan uçaklarının Irak'ı bombalamaya başlamasıyla "I. Körfez Savaşı" resmen başladı.

Savaş 3 Mart 1991'de sona erdi. Turgut Özal'ın tüm çabasına rağmen "kemalist ordu" Irak işgaline katılmaya karşı "direnmişti" ve Türkiye "bir koyup, üç alamadı".

"I. Körfez Savaşı"na kadar "dünya barışı"ndan, "barış çağı"ndan, "militarizmsiz emperyalizm"den söz eden, Gorbaçov'la yepyeni umutlara kapılan sol, solcu, CNN'in "naklen savaş yayını"ni izleyerek geçirdikleri bir buçuk ayın sonunda ilk "şok"unu yaşadı.

Sovyetler Birliği'nin "proletarya diktatörlüğü"nden kurtularak "demokratik sosyalizme" dönüşeceği beklentisi içinde olan sol, solcu, bu sayede Amerikan emperyalizminin başka ülkeleri işgal etmek ve askeri darbeler yapmak için gerekçe bulamayacağına inanmışken "I. Körfez Savaşı", dünyanın gerçekleriyle yüz yüze gelmelerini sağladı.

"I. Körfez Savaşı"yla birlikte Sovyetler Birliği'nin fiilen "süper güç" olmadığı görüldü ve Sovyetler Birliği'nin dağılma ve dağıtılma süreci hızla gelişmeye başladı.

O güne kadar, yepyeni bir Sovyetler Birliği'nin doğacağına inananlar, inançlarını hızla yitirirken, Sovyetler Birliği'nde 19 Ağustos 1991 darbesi gerçekleştirildi, Gorbaçov gözaltına alındı. Ama tüm ömrü üç gün sürdü. Gorbaçov, iktidarsız, güçsüz, zavallı bir insan olarak darbelerinin elinden "kurtarıldığında", artık Sovyetler Birliği'nin sonuna gelinmişti.

Tarihler 25 Aralık 1991'i gösterdiğinde resmen Sovyetler Birliği ortadan kalktı, parçalanma süreci tamamlandı.

"Militarizmsiz kapitalizm"in Irak işgaliyle ilk "şok"unu yaşayan sol ve solcu, Sovyetler Birliği'nin dağıtılmışlığını hiç farketmemiş, hatta bu dağıtılmada kimi zaman etkin bir rol oynadığını bile anlamamışsa da, "büyük şok" içine girdi. "Kişisel bozgun" havası, "kütlesel bozgun havası"na ve giderek de "örgütsel bozgun" havasına dönüştü.

Bunlar, çokluk Gorbaçov'dan "umut"lanmış sol ve solcularken, Sovyetler Birliği'ni "sosyal-emperyalist" kabul edenler de aynı kaderi paylaştılar. Daha düne kadar, tüm gelişmeleri büyük bir sevinçle, kendi tezlerinin onaylanması olarak izleyen "sosyal-emperyalizm" teorisini savunanlar, şimdi "bozgun havası"nın bir parçası olmuşlardı. Da-

ha düne kadar, "ne güzel, birbirlerini yiyorlar" diye olayları zevkle izleyen, "ne Amerika, ne Rusya" diyerek ortalıkta salınanlar, şimdi kişisel bozgunlarını da yaşamaya başlamışlardı.

Anımsadınız mı?*

Bu "anımsama"da, sözünü ettiğimiz ve sözü edilen, kendilerini şöyle ya da böyle "marksist", "marksist-leninist" olarak tanımlayan sol ve solculardır. Nasıl olup da, marksist olmanın temel koşullarından birisinin "proletarya diktatörlüğü" olduğunu unutup, "proletarya diktatörlüğü"nü "eski toplumun güçlerine ve geleneklerine karşı sert bir savaşım, kanlı ve kansız, zoraki ve barışçı, askeri ve ekonomik, eğitsel ve yönetsel bir savaşım" olduğunu unutup, proleter devriminin, gerçek kitlesele bir devrimin, ezenler ve sömürenler üzerindeki baskısını "zorba", "anti-hümanist" olarak algılamaya başlamışlardır? Nasıl olup da, tüm bu sistematik kampanyaya kapılıp, "her türlü şiddete karşıyız" noktasına gelebilmişlerdir?

"Bu baylar hiç bir devrim görmüşler midir? Devrim, elbette ki, en otoriter olan şeydir; bu, nüfusun bir bölümünün kendi iradesini, nüfusun öteki bölümüne tüfeklerle, süngülerle ve toplarla -akla gelebilecek bütün otoriter araçlarla- dayattığı bir eylemdir; ve eğer muzaffer olan taraf yok yere yenik düşmek istemiyorsa, bu egemenliğini, silahlarının gericiler üzerinde yarattığı terör ile sürdürmelidir. Paris Komünü, silahlı halkın otoritesini burjuvaziye karşı kullanmamış olsaydı, bir gün olsun dayanabilir miydi? Tersine, Paris Komününü bundan yeterince serbest bir biçimde yararlanmamış olmakla suçlamamız gerekmiyor mu?"**

Gerçek böyleyken, yine de "her türlü şiddete karşıyız" noktasına kadar gelmiş bir sol ve solculuk ülkemizin (ve şüphesiz dünyanın) bir "realitesi" haline getirilmiştir.

Bu "realite", kısa sürede sonuçlarını ver-

* "Ama ben o sırada doğmamıştım, nasıl anımsayabilirim ki" mi diyorsunuz? O zaman, "anımsamak" yerine tarihe bakmalısınız, tarihi, yakın tarihi öğrenmelisiniz. Öğrendiğinizde, bütün bu olayların nereden başlayıp, hangi umutlarla sürüp, nasıl sonuçlandığını siz de anlamış olacaksınız.

** Engels, *Otorite Üzerine*, Marks-Engels, *Seçme Yapıtlar*, Cilt II, s. 451-452.)

di. Bu sol ve solcular, hızla legalize oldular ve legalizmi kutsadılar. Devletin, yani o ünlü “egemen sınıfların baskı aygıtı”nın “yasadışı” örgütlere ve faaliyetlere karşı imha operasyonlarıyla desteklenen bu legalizasyon, 2000’li yıllara gelindiğinde neredeyse tüm solu içine aldı. Sözde “illegal” örgütlenmesi olduğu iddiasında da bulunan bir-iki “utangaç legalist” de, “akademi” vs. derken, legalize olmak için fırsat kollamaya başladılar.*

Her şey unutuldu. Varolan tek şey, “varmış gibi” davranmaktan ibaret hale geldi. AKP’nin “açık ara”, “ezici çoğunlukla” iktidara geldiğinden bugüne kadar gelişen siyasal olaylar, özellikle son dönemde “Ergekon çetesi” operasyonları ve ardından TSK içindeki “darbeciler”e yönelik operasyonlar ve “belgelemeler” ortamında bu legalize sol, sanki düzenin maddi bir alternatifmişcesine, “devlet içi” çatışmaları “iti ite kırdırtma” mantığı içinde yönetirmişcesine hareket etmeye başlamıştır. Her iddianın üstüne atlamakta, her “belge” üzerine “devrim” yorumları yapmakta, her iki “it”in birbirleriyle dalaşması sonucu “yorgun ve yıpranmış” olarak çıkacakları beklentisi yaratmakta ve sonuçta “itler” yıpranmış, yorulmuş, güçsüzleşmişken birden bire “iktidar”ın kucaklarına düşeceğini beklermiş gibiler.

Bu “bekleyiş” içinde de, kendilerini kadın hareketi, çevreciler, işsizler, toplumsal hareket sendikacılığı vs. türünden “sınıflar üstü kitle hareketleri”yle oyalamaya çalışmaktadırlar.

Şüphesiz “ne olacak bu memleketin hali?” sorusu, her zamanki gibi önemini ve güncelliğini korumaktadır. Ama “memleket” denilen şey, zaten “kahrolsun”laştırıldığından (ki “illegal” örgütlerin adından “Türkiye” sözcüğü çıkartılarak bu konuda “ileri”

adımlar atılmıştır), “hali” de onları fazlaca ilgilendirmemektedir. Ne denli söz etmiyor olsalar da, tüm inançları “yaratıcı kaos”a dayanmaktadır. “Memleket”te ne kadar “kaos” olursa, oradan “yaratıcı” bir varlığın (kendileri!) çıkacağını ummaya çalışmaktadırlar.

Oysa, Feuerbach gibi ya da başka türlü “dış dünya seyre dalındığı” zaman bile, “kaos” denilen ortamın, kimi zaman “kemalistler” olarak tanımlanan, kimi zaman “eski elitler” denilen, bir başka zaman “statükocular” olarak adlandırılan, “hülasa” TSK’yla simgelenen “ulusalcılar” ile “ılımlı islamcılar” arasında bir iktidar/güç mücadelesine sahne olduğudur. Bu güç mücadelesinde, her sömürücü sınıfın ve kesimin mücadelesinde olduğu gibi, hak-hukuk, kural, ilke yoktur. Çünkü politikada, her şeyi belirleyen güçtür. Gücü olmayanların, güçlüymüş gibi davranmaları onları hiç bir zaman güç yapmayacağı gibi, güçle yürütülen politikada, onları kendisinin basit aletleri haline dönüştürür.

Bilinmelidir ki, tarih, sınıf mücadelelerinin tarihidir. Ve dünyanın tüm pisliklerini, haksızlıklarını, insanlık dışı tarihini ortadan kaldıracı tek sınıf, proletaryadır. Proletaryanın devrimci niteliği, basit bir seçmeci ya da “öznel tercih” değildir; onun gerçekliği maddi varlık koşullarındadır. Ama “ne yazık ki”, hiç kimse, hiç bir biçimde ve hiç bir yerde bu sözü edilen “proletaryayı” göremediği için, kendilerine (kadın hareketi, işsiz hareketi, öğrenci sendikası, öğrenci inisiyatifi, toplumsal hareket sendikacılığı vs. vs. biçiminde) “misyon” yüklemektedirler. Bu “misyon”un devrimden anladığı da, olsa olsa ESP’nin “kuruluş deklarasyonu”nda Marks’a söylediği gibi bir şey olacaktır.

* Ekim Devrimi’nin “yıl dönümünde” (7 Kasım) İstanbul Taksim Hill Otel’de kurulduğu ilan edilen ESP, “marksist leninist komünist” bir “parti”nin legalizasyonudur. “Kuruluş Deklarasyonu” şöyle başlamaktadır: “Devrimi, bütün yüreklerin dönüşmesi ve özgür insan onuru adına bütün ellerin havaya kalkması olarak anlıyorum.” Karl Marks”. Engels’in anarşistler için söylediği, “bu baylar hiç, bir devrim görmüşler midir?” sorusunun hiç de nedensiz olmadığı açık.

Tarihte Zorun Rolü ve Proletarya Diktatörlüğü

“Öyleyse zorun tarihte ekonomik evrim karşısında oynadığı rol açıktır. İlkin her siyasal zor, önce toplumsal nitelikte ekonomik bir göreve dayanır ve ilkel toplulukların dağılmasının toplum üyelerini özel üreticiler durumuna dönüştürdüğü, yani onları ortak toplumsal görevlerin yöneticilerine daha da yabancı kıldığı ölçüde artar. İkinci olarak, toplumdan bağımsız kılındıktan, hizmetkar durumundan efendi durumuna geldikten sonra siyasal zor, iki yönde etkili olabilir. Ya normal ekonomik evrim yönünde; bu durumda, ikisi arasında bir çatışma yoktur, ekonomik evrim hızlanır. Ya da zor, ekonomik evrime karşı çıkar ve bu durumda, bir kaç istisna dışında, ekonomik evrim karşısında her zaman yenik düşer. Bu bir kaç istisna, en barbar fatihlerin bir ülke halkının kökünü kazıdıkları ya da kovdukları ve ne yapacaklarını bilemedikleri üretici güçleri kınıp geçirdikleri ya da yitip gitmelerine göz yumdukları yalıtık fetih olaylarıdır. Hıristiyanlar, Mağriplilerin yüksek derecede gelişmiş tarım ve bahçıvanlıklarının dayandığı sulama yapıtlarının büyük bölümü bakımından, Mağrip İspanyası’nda böyle yaptılar. Daha kaba bir halk tarafından her fetih, açıkça ekonomik gelişmeyi sarsar ve birçok üretici gücü ortadan kaldırır. Ama sürekli fetih olaylarının büyük bir çoğunluğunda, daha kaba olan fatih, fetihden çıktığı biçimiyle, daha yüksek ‘ekonomik durum’a uymaya zorlanır; fethedilen halk tarafından özümlemler ve çok kez, onun dilini bile benimsemek zorunda kalır. Ama bir ülkede –fetih olayları bir yana bırakılırsa– devletin iç zorunun, şimdiki değin hemen her siyasal iktidar bakımından belirli bir aşamada olduğu gibi, ülkenin ekonomik evrimi ile çatışma durumuna girdiği bir yerde, savaşım her zaman siyasal iktidarın yıkılması ile sonuçlanır. Ekonomik evrim, istisnasız ve acımasız kendi yolunu açar, – daha önce bunun en çarpıcılarından son örneğini vermiştik: Büyük Fransız devrimi.

Bay Dühring için zor, mutlak kötülüktür, ilk zor eylemi, onun için ilk günahdır; bütün açıklaması, şimdiki değin bütün tarihin ilk günah tarafından böylece pisleştirilme biçimi üzerine, bütün doğal ve toplumsal yasaların zor tarafından, bu iblisçe güç tarafından rezilce bozulması üzerine bitmez tükenmez bir yakınlıktır. Ama zor, tarihte başka bir rol, devrimci bir rol de oynamış; Marks’ın sözlerine göre, bağrında yeni bir toplum taşıyan her eski toplumun ebesiymiş; toplumsal hareketin, sayesinde donmuş ve ölmüş siyasal biçimleri alttetiği ve parçaladığı aletmiş, – bütün bunlardan bay Dühring’de tek söz bile yok. Ekonomik sömürü rejimini devirmek için, zorun belki de –ne yazık ki!– zorunlu olacağını, iç çekmeler ve inlemeler içinde kabul eder. Çünkü her zor kullanımı, onu kullananın ahlakını bozar. Ve bu, her utkun devrimin sonucu olan yüksek bir ahlaksal ve entelektüel gelişme karşısında ileri sürülür! Hem de, halka belki de zorla kabul ettirilecek zorlu bir çatışmanın, hiç değilse Otuz Yıl Savaşı utancından sonra ulusal bilince işlemiş bulunan kölelik ruhunun kökünü kazıma üstünlüğüne sahip bulunduğu Almanya’da ileri sürülür! Hem de bu sönük, tatsız ve güçsüz vaiz anlayışı, kendini tarihin gördüğü en devrimci partiye zorla kabul ettirmek ister!”

[F. Engels, *Anti-Dühring*, s. 271-273.]

“SORUNUN 1852’DE MARKS TARAFINDAN SUNULUŞU

‘Ve şimdi kendi payıma, çağdaş toplumdaki sınıfların varlığının ya da bunlar arasındaki mücadelenin keşfi konusunda bana ait olan bir şeref yoktur. Benden uzun süre önce burjuva tarihçileri, bu sınıf mücadelesinin tarihsel gelişimini açıklamışlardır ve burjuva iktisatçıları da sınıfların ekonomik yapısını açıklamışlardır. Benim yeni olarak yaptığım şunları tanıtlamak oldu: 1) *Sınıfların varlığının sadece üretimin gelişimindeki belirli tarihsel evrelere [historische Entwicklungsphasen der Produktion]* bağlı olduğunu; 2) Sınıf mücadelesinin zorunlu olarak *proletarya diktatörlüğüne* yol açacağını; 3) Bu diktatörlüğün kendisinin yalnızca *bütün sınıfların ortadan kalkmasına ve sınıfsız topluma* geçişi oluşturduğunu.’*

Bu sözlerde, Marks, birinci olarak, burjuvazinin en bilgili ve en kavrayışlı düşünürleri ile kendi öğretisi arasındaki en temel ve köklü farklılığı ve ikinci olarak da, kendi devlet öğretisinin özünü çarpıcı bir açıklıkla ortaya koymayı başarmıştır.

Marks’ın teorisinde ana noktanın sınıf mücadelesi olduğu sıkça söylenir ve yazılır; ama bu doğru değildir. Ve bu yalandan, çok sık marksizmin oportünist çarpıtılması, onun burjuvazi için kabul edilebilir biçimde tahrifatı ortaya çıkar. Çünkü sınıf mücadelesi doktrini, Marks tarafından *değil*, Marks’tan *önceki* burjuvazi tarafından yaratılmıştır, ve genel olarak söylersek, burjuvazi için *kabul edilebilirdir*. *Yalnızca* sınıf mücadelesini kabul edenler henüz marksist değillerdir; bunlar hala burjuva düşüncesinin ve burjuva siyasetinin sınırları içinde bulunabilirler. Marksizmi sınıf mücadelesi doktrininin içine hapsedmek, marksizmi budamak demektir, marksizmi burjuvazi tarafından kabul edilebilir bir şeye indirgemek demektir. Bir marksist, sadece sınıf mücadelesinin kabulünü, *proletarya diktatörlüğü*nün kabulüne kadar *genişleten* kişidir. Bu, marksist ile sıradan küçük (ve büyük) burjuva arasındaki en derin ayrımı oluşturur. Bu, marksizmin gerçek kavranılmasının ve kabul edilmesinin sınanacağı denektaşdır.

... Oportünizm, sınıf mücadelesinin kabulünü, asıl noktaya, kapitalizmden komünizme geçiş dönemine, burjuvazinin *devrilmesi* ve *ortadan kaldırılması* dönemine kadar *genişletmez*. Gerçekte, bu dönem, kaçınılmaz olarak benzersiz keskin biçimlerde benzersiz şiddette sınıf mücadelesi dönemidir, ve dolayısıyla, bu dönem sırasında devlet, kaçınılmaz olarak *yeni bir biçimde* (proletarya için ve genel olarak mülksüzler için) demokratik ve *yeni bir biçimde* (burjuvaziye karşı) diktatörce bir devlet olmak zorundadır.

Devam edelim. Marks’ın devlet öğretisinin özü, yalnızca, *tek* bir sınıfı diktatörlüğünün, genel olarak her sınıflı toplum için değil, sadece burjuvaziyi devirmiş olan *proletarya* için değil, aynı zamanda, kapitalizmi ‘sınıfsız toplum’dan, komünizmden ayıran tüm *tarihsel dönem* için de zorunlu olduğunu kavrayanlarca iyice öğrenilmiştir. Burjuva devlet biçimleri son derece değişiktir, ama onların özü aynıdır: Tüm bu devletler, kendi biçimleri ne olursa olsun, son tahlilde kaçınılmaz olarak *burjuva diktatörlüğüdür*. Kapitalizmden komünizme geçiş, kesinlikle son derece bol ve çeşitli siyasal biçimler göstermemezlik edemez, ama özü kaçınılmaz olarak aynı olacaktır: *proletarya diktatörlüğü.*”

[Lenin, *Devlet ve Devrim*.]

Şiddet, Terör, Katliam, İnsancılık ve Dersim

“Değerli arkadaşlarım ‘Analar ağlamasın’ diyorlar. Maalesef, bu ülkenin anaları çok ağladı. Çok şehit verdik. Tarihimiz boyunca çok şehit verdik. Çanakkale Savaşı’nda 200 bin şehidimiz var. Hepsinin anası ağladı. Bir kişi çıkıp da ‘Analar ağlamasın. Biz bu savaştan vazgeçelim.’ demedi. Kurtuluş Savaşı’nda analar ağlamadı mı? Kimse çıkıp da ‘Analar ağlamasın. Biz şu Yunanlılarla anlaşalım.’ dedi mi? Şeyh Sait isyanında analar ağlamadı mı? Dersim isyanında analar ağlamadı mı? Kıbrıs’ta analar ağlamadı mı? Bir tek kişi Türkiye’de çıkıp da ‘Analar ağlamasın diye, bu mücadeleyi durduralım.’ dedi mi? Dünyada diyen var mı? Amerika’da bir saat içinde 3 bin kişiyi öldürdü teröristler. Bir Amerikalı devlet adamı çıkıp da ‘Aman, analar ağlamasın. Şu teröristlerle bir uzlaşalım.’ dedi mi? İlk siz diyorsunuz. Niçin? Çünkü, terörle mücadele cesaretiniz yok. Sizden önceki bütün hükümetlerin gösterdiği cesareti siz gösteremiyorsunuz.” (Onur Öymen)

Onur Öymen’in 10 Kasım günü TBMM’de yapılan “açılım” görüşmelerinde söylediği bu sözler üzerine ortalık karıştı, hassas, duygusal ve en zorlu konulardan birisi, “Dersim dosyası” yeniden açıldı. Yazılı ve görüntülü “medya”, günlerce Dersim isyanını konuştu, tartıştı. AKP’nin “yandaş medyası”, CHP’yi yıpratmak ve alevilerle olan geleneksel ittifakını bozmak için bu fırsatı kaçırmadı, tüm olanaklarını seferber etti. Hemen her saat, bir “Dersim uzmanı” “medya”nın karşısına geçip, 1937-1938 Dersim isyanında yapılan katliamları, katliamların yapılış tarzını ve ölenlerin (50 bin ile 100 bin arasında değişen) sayısını vererek, “kemalist cumhuriyet”in Dersimlileri ve alevileri nasıl katlettiğini anlattı. Ortaya çıkan sonuç ise, Dersim isyanının diğer Kürt isyanlarından farklı olduğundan başka bir şey olmadı.

Oysa Onur Öymen’in konuşmasıyla başlayan Dersim “isyanı”, “1935 Tunceli yasası”ndan 1938 “zorunlu iskan yasası”na, zehirli gaz kullanımına kadar uzanan geniş bir “olgular” dizisini gözler önüne serdi. Tarih, artık tarihçilere bırakılamayacak kadar “popüler bir iş” haline geldiği için, sözü edilen “olgular” da, tarihsel olgular olup olmadığı-

na bakılmaksızın önsel olarak kabul gördü.

Bu önsel kabulün en vurucu ifadesi ise, Seyit Rıza’nın idam edilmeden önce söylediği sözlerdi: “Evladı Kerbelayık, bihatayık, ayıptır, zulümdür, günahıdır!”

Bu “insancıl”, duygusal sözler üzerinden yürütülen “Dersim savaşı”, bir kez daha “laik-kemalist cumhuriyet” ile “şeriatçılar”ın hesaplaşmasına sahne olurken, Dersim isyanının insanları, basit bir “duygusal piyon”-muşçasına bu hesaplaşmada kullanılmaya çalışıldı. Böylece Dersim isyanının oluşumu, gelişimi ve sonuçları, özellikle de tüm tenkil ve zorunlu iskan politikalarına rağmen Dersimlilerin “T.C.” ve “kemalizm”le olan altmış yıllık ittifakı hiç araştırılmadan, sorgulanmadan, tahlil edilmeden bu hesaplaşmanın tozu dumanı arasında bir yana bırakıldı.

Dersim isyanı ve bastırılması, 1919-1922 ulusal kurtuluş savaşı sonrasında kurulan Türkiye Cumhuriyeti’nin, sözcüğün tam anlamıyla dönüşümünün kesinleştiği, Stalin’in sözleriyle, “burjuva demokratik devrimin birinci aşamasına çakılıp kaldığı” bir dönemin doruk noktasıydı. Küçük-burjuva devrimci-

milliyetçilerinin “merkezi devlet otoritesi”ni ülkenin her yerine yaydıkları ve yerleştirdikleri bu doruk noktasında, Dersim isyanı, Dersim’in Cumhuriyet dönemindeki *özerkliğinin* de sonuydu.

Ancak Seyit Rıza’nın son sözlerinde ifadesini bulan duygusal bir ortamda, merkezi devlet ile yerel feodal özerkliğin ne ölçüde bağdaşıp bağdaşmadığı elbette konuşulamaz ve tartışılmazdı. “T.C.”nin Dersim’den istediği “üç şey”, “askere gideceksiniz, verginizi vereceksiniz, birbirinizin malına göz koymayacaksınız”, açıklı ki Dersim’in fiili feodal özerkliğinin sona erdirilmesinden başka bir anlama gelmiyordu. Üstelik “birbirinizin malına göz koymayacaksınız” sözüyle, Dersimlilerin silahsızlandırılacağı da açıkça beyan edilmiş oluyordu.

Böylesine duygusal bir ortamda, ister istemez, yerel feodal otoritelerin merkezi devlet tarafından ortadan kaldırılışının kapitalizmin gelişimi önündeki engellerin kaldırılması demek olduğunu da konuşmak olanaksızdı. Napoléon Bonaparte’nin ünlü sözüyle, “top, feodaliteyi yıktı”. Top, açıklı ki, yerel feodal devletçiklerin kan dökülmeksizin ortadan kaldırılmasının aracı değildi. Ve açıklı ki, yerel feodal otoriteler, kendi egemenliklerinden kendiliğinden vazgeçemediler, vazgeçirtildiler. Daha yetkin zor araçlarına sahip olanlar, daha yetkin zor araçlarına sahip olmayanları altettiler. Ve tarih, feodalizmden kapitalizme böyle evrildi.

Ama baştan beri belirttiğimiz gibi, böylesi duygusal bir ortamda, tarihte zorun rolünden, yerel feodal otoritelerin tarihsel olarak ortadan kalkmasının kaçınılmazlığından söz etmek, açıklı ki, bu tarihsel süreçte kullanılan zorun “meşru” olmasının ötesinde, “insancıl” açıdan katliamların “meşrulaştırılması” olarak görülecektir. Bu durumda, susmak, sessiz kalmak, ortalığın durulmasını beklemek ve bu beklemeyi “meşrulaştırmak” için yapılan katliamların “insanlık dışı” olduğuna ilişkin hamasi bir kaç söz söylemek “akıllı bir siyasal tutum” olarak kabul görecektir.

Böylesine “akıllı siyasal tutum”, yine açıklı ki, tarihin şöyle ya da böyle ele alınmasına, “sözel tarihçiliğe” ve “tarihin tanıklarına” başvurulması karşısında da bu tutumunu sürdürecektir. Marks ve Engels’in Alman İdeolojisi’nde söylediği şu sözler bile, onu bu “akıllı” tutumundan vazgeçirmez:

“Gündelik yaşamda, herhangi bir *shopkeeper* [dükkançı], bir kimsenin olduğunu iddia ettiği ile gerçekten olduğu arasında ayırım yapmasını çok iyi bilir; ama bizim tarihimiz henüz bu basit bilgiye ulaşamamıştır. Bizim tarihimiz, her çağ için o çağın kendisi hakkında söylediklerine ve beslediği kuruntulara hemen inanır.”

Atılım, Dersim isyanına ilişkin “en kapsamlı araştırma” olarak tanımladığı bir kitabın (Hüseyin Aygün, “*Dersim 1938 ve Zorunlu İskan*”) tanıtım yazısından şu alıntıyı yaparak, bu “akıllı siyasal tutum”u belirgin biçimde ortaya koyar:

“1937-38 Dersim İsyanı, Cumhuriyet dönemi Kürt ayaklanmaları içerisinde sivillere yönelik eziyetin ve kıyımın en şiddetlisine sahne olmuş gibidir. İsyana açıkça kışkırtılmış, ardından da isyancılarla beraber aileleri ve hatta isyana iştirak etmeyenler eziyete ve kıyım maruz kalmıştır. Binlerce isyancı ve sivil vatandaş öldürülmüş, kalan on binlercesi sürgün edilmiştir... Dersim İsyanı esnasında 17 günde yapılan tarama hareketinde ölü ve diri 7954 kişinin ele geçirildiğini ve 1019 silahın toplandığını rapor etmektedir. Topu topu birkaç on bin kişinin yaşadığı bir havalden 7954 kişinin ölü ve diri ele geçirilmiş olması kadar, ele geçirilen kişilerle yakalanan silahların sayısı arasındaki bariz örtüşmezlik, isyan esnasında vuku bulan eziyetin derecesi hakkında yeterince şey söylüyor olsa gerek.”

Görüldüğü gibi, sorun ve tarih, “eziyet”, “baskı”, “zulüm”, “katliam” ve bunların düzeyi ve niceliğiyle ele alınmaktadır. Oysa marksist-leninistler tarihi, sınıf mücadelelerinin tarihi olarak ele alırlar. Ve bilirler ki, bu sınıf mücadeleleri tarihinde, her zaman, ezenler ve ezenler, sömürenler ve sömürülenler arasındaki savaş yüzyıllardır süregittir. Her savaş gibi, bu sınıf savaşında, ezenler, sömürenler, ezilenlerin ve sömürülenlerin, baskıya ve sömürüye karşı başkaldırımlarını zorla, cebirle, tenkille, katliamla bastırmaya çalışmışlar ve çoğu durumda da bunu başarmışlardır. Ama marksist-leninistler bu tarihsel süreçte, bu zor, cebir, tenkil uygulamalarını kınamakla yetinmezler, aynı zamanda zorun tarihteki rolünü bilerek, zora dayanan devrimin, tüm bu ezenlerin ve

sömürenlerin zorunu, cebrini, tenkilini ortadan kaldıracak tek tarihsel-insani eylem olduğunu da bilirler.

Marksist-leninistlerin savaş karşısındaki tutumu, her savaşın mutlak olarak kötü ve yanlış olduğundan yola çıkmaz. Haklı ve haksız savaşları birbirinden ayırmak gerektiğini söylerler ve bu ayrımı yaparlar.

Bu bakış açısından Dersim isyanı ele alındığında, “mazlum tarafın”, yerel-feodal ayrıcalıklarını ortadan kaldırmak isteyen küçük-burjuva diktatörlüğe karşı direnişi olarak tanımlamak olanaklıdır. Ama bu, yerel-feodal ayrıcalıkların tarihsel olarak haklı ve “meşru” olduğu anlamına hiç gelmez. İster yerel, ister merkezi olsun, her türlü feodal ayrıcalık, tarihin aşılmış ve geçilmiş çağlarına aittir. Bunları, bu ayrıcalıkları savunmak, devrimcilerin işi değildir. Böylesi “duygusal” bir ortamda ve duyguların düşünceyi baskı altına aldığı bir zamanda söylenmesi çok kolay olmasa da, söylemek zorundayız ki, böyle bir tutum, 1789 Fransız Devrimi’nde, özellikle 1792-93 “terör dönemi”nde Jakobenler tarafından giyotine gönderilen aristokratların arkasından ağlamaya benzer.

Evet, Seyit Rıza’nın son sözleri bizi duygulandırabilir, etkileyebilir. Ama tarihsel gerçekler sadece duygusal nedenlerle bir kez bir yana bırakıldı mıydı, artık insanlık tarihinden, insanlık tarihinin geleceğinden söz etmek çok zor olacaktır.

“Sosyalistler, halklar arasındaki savaşları daima barbarca ve canavarca bulmuşlar ve kötülemişlerdir. Bizim savaşa karşı tutumumuz gene de aslında burjuva pasifistleri ile anarşistlerden farklıdır. Her şeyden önce, biz, bir yanda savaşlar ile öte yanda bir ülke içindeki sınıf savaşımını arasındaki ayrılmaz bağlılığı; sınıflar ortadan kaldırılmadan ve sosyalizm kurulmadan savaşların ortadan kaldırılmasının olanaksızlığını ve iç savaşların, örneğin, ezilen sınıfın ezene, kölenin köle sahiplerine, serflerin toprak beylerine, ücretli işçilerin burjuvaziye karşı verdikleri savaşların haklılığını, ilerici niteliğini ve gerekliliğini tamamen kabul ederiz. Biz marksistler, hem pasifistlerden, hem anarşistlerden, her savaşın ayrı ayrı, Marx’ın diyalektik materyalizmi görüşü açısından, tarihsel bir incelenmesi yapıl-

ması gerektiğini kabul ederiz. Her savaşta kaçınılmaz bir biçimde olagelen dehşete, zulme, sefalete ve işkenceye karşın, tarihte ilerici nitelikte pek çok savaş vardır; bu savaşlar (örneğin mutlakiyet ya da kölelik gibi) çok kötü ve gerici kurumların yıkılmasına ya da (Türkiye ve Rusya’da olduğu gibi) Avrupa’da en barbar despotlukların ortadan kalkmasına yardım ederek, insanlığın gelişmesine hizmet etmişlerdir. Bunun için, bugünkü savaşın da tek başına tarihsel özelliklerini incelemek zorunluluğu vardır.” (Lenin, *Sosyalizm ve Savaş*.)

Diğer bir ifadeyle, “savaşın, düşünceni baskı altına almasına izin vermek, onun yarattığı korkunç izlenimlerin ve azap verici *ağırlığın altında* düşünmekten ve tahlil etmekten vazgeçmek başka bir şeydir.” (Lenin)

Sorunu, duygusal düzeyde ele almak isteyenler, bu duygusal düzeyden yararlanarak insanların içgüdüsel tepkilerinden yararlanmak isteyenler, elbette, bu sözlerden hoşnut olmayacaklardır. Böylesi, yalın ve sıradan bir “hümanizm” bağlamında, her türlü şiddete karşı olduklarını en yüksek sesle ilan etmeyi sürdüreceklerdir. Hatta, “sicil amiri” edasıyla marksist-leninistlerin “sicili”nin pek parlak olmadığını söyleyerek, bizlerin bu konuda söz söylemeye hakkımızın olmadığını bile ulu orta söyleyebileceklerdir.

Biz, hiç kimseyi aldatmak, kandırmak durumunda değiliz. İnsanları hoşnut etmek için tarihsel gerçekleri çarpıtmak ya da görmezlikten gelmek durumunda değiliz.

Biz diyoruz ki, insanlık tarihi, bugüne kadar insanın insanlıktan çıkışının, barbarlığın da tarihidir. Ve bu tarihin sonu, ancak insanlığın gerçek ve kalıcı kurtuluşu için proletarya devrimiyle olanaklıdır. Bu devrim, her devrim gibi, zor eylemdir, ama çoğunluğun, sömürülenlerin, ezilenlerin, azınlık üzerinde egemenliğini sağlayan zor eylemidir. Her zor eylemi gibi, proletaryanın zoru da kan dökücüdür. “Kansız” devrimden söz ederek insanları aldatmak, onlara “güleryüzlü sosyalizm”den söz ederek kandırmak devrimcilerin işi değildir.

Her devrim, güçlü ve birleşik karşı-devrim yaratarak ilerler. Güçlü ve birleşik kar-

şı-devrim, her zaman devrim mücadelesini durdurmak ve yok etmek için, elindeki tüm zor güçlerini sonuna kadar, hiç bir kurala bağlı olmaksızın kullanır.

Anti-emperyalist bir kurtuluş mücadelesinden, bağımsız ve demokratik bir ülkenin yaratılmasından söz ediyoruz. Bunun, barışçıl olacağını asla iddia etmiyoruz. Emperyalizmin, başta Amerikan emperyalizminin kendi sömürgesinden kendiliğinden ve istemsel olarak vazgeçeceği umutlarını da taşımıyoruz. Tarihte görüldüğü ve Irak, Afganistan savaşlarında da görülmeye devam edildiği gibi, bağımsızlık ve demokrasi bile on binlerin, yüz binlerin, milyonların yaşamlarını yok etmeyi göze almış emperyalizme karşı bir savaştan başka bir yolla gerçekleştirilemez.

Yıllardır söyledik ve söylüyoruz: “Kemalist cumhuriyet”, hiç tartışmasız, küçük-burjuvazinin en sol, en radikal kesiminin milliyetçilik tabanında anti-emperyalist bir tavır alışının sonucunda kurulmuştur. Bu cumhuriyetin anti-emperyalizmi yurtseverliğe ve enternasyonalizme değil, milliyetçiliğe dayanır. Bu milliyetçi küçük-burjuvazinin ulusal kurtuluş savaşı sonunda kurulan Türkiye Cumhuriyeti, Türklerin uluslaşma sürecinin tamamlanmasına yönelik bir büyük adımdır. Ama bu cumhuriyetin yöneticileri, 1930’lardan itibaren giderek artan oranda emperyalizmle ilişkileri geliştirmişler ve ülkeyi tümüyle emperyalizme bağımlı hale getirmişlerdir. Sözcüğün marksist-leninist anlamında, burjuva demokratik devrimi, küçük-burjuvazinin öncülüğünde gerçekleştirilmeye çalışılmış, ancak bu başarılamamıştır, burjuva demokratik devrim tamamlanamamıştır.

Her tamamlanamamış burjuva demokratik devrim gibi, “kemalist devrim” de, geriye dönmüş, feodal sınıflarla uzlaşmaya yönelmiştir. 1950 yılında iktidara gelen Menderes hükümeti, bu küçük-burjuva milliyetçilerin bir bölümü ile gerici-feodal sınıfların ittifakını temsil eder. Bu ittifak, demokratik devrimin tümüyle sona erişinin gerçekliği olduğu gibi, cumhuriyetin laik ve ulusal temelinden ödünler verilmesini beraberinde getirmiştir.

Hep söyledik ve söylüyoruz, çağımızda, tamamlanamamış burjuva demokratik devrimleri sonuna kadar götürebilecek tek sınıf proletaryadır ve proletarya devrimidir.

Proletaryanın öncülüğü olmaksızın gidilebilecek yer, bugün Türkiye Cumhuriyetinin gelmiş olduğu yerden daha farklı olamaz. Bu nedenle, sorun, Dersim isyanında “kemalist cumhuriyet”in nasıl bir vahşet uyguladığı, nasıl tenkil politikaları yürüttüğü sorunu değildir. Bu şiddet ve tenkil uygulamalarından birisini alıp, bir başkasını bir yana itmek, belki bazı duygusal etkiler yaratabilirse de, gerçeğin çarpıtılmasından başka sonuç vermeyecektir.

Herkes bilmelidir ki, Onur Öymen’in meclis konuşmasından yararlanarak Dersim isyanı konusunda ortaya konulan “protestolar”, 1990’lardan itibaren, özellikle Sivas katliamından sonra, “başımıza gelen tüm katliamların nedeni solda görülmemizdir” diyerek soldan kopartılmaya çalışılan alevi kitlelerinin yönsüzleştirilmesinin ve örgütsüzleştirilmesinin son adımları haline getirilmiştir.

Şüphesiz Türkiye ve Türkiye halkı, tarih ile “yüzleşmelidir”. Ama bu tarihle yüzleşme, yüzüstleştirilmiş bir tarihle değil, gerçek, nesnel tarihle yüzleşme, onu kavrama ve sonuçlar çıkarma biçiminde olmalıdır.

Anlatılan ve yaşanan herkesin hikayesidir. Yarnın bir başka ulusun kendi kaderini tayin hakkını elde ettiğinde uygulayacakları, dün “kemalist cumhuriyet”in, kendi ulusal devletini yaratmak için giriştiği zor uygulamalarından çok farklı olmayacaktır.

Devrimler kitlelerin eseridir, ama bilinçli kitlelerin eseridir. Hümanist söylemlerle yanıltılmış, ütopyalarla kandırılmış, birbirinden yalıtık, her biri asıl olarak kendi grupsal çıkarlarını gerçekleştirme peşinde koşan insan toplulukları devrim yapma yeteneğine sahip değildir.

Unutulmamalıdır ki, tüm bu propaganda ve manipülasyon ortamında, alevi kitleleri, gerçek sınıfsal konumunun farkına varmadıkça, zulme karşı gösterdikleri insani ve duygusal tepkilerinin başka amaçlar için (örneğin ABD büyükelçiliğinden icazet alan Ufuk Uras’lı, “belden aşağı vur”ulan Süleyman Çelebi’li “neo-liberal sol” parti kurma çalışmalarına zemin oluşturmak için) kullanılmasına karşı çıkmakta zorlanacaklardır. Ve bu “neo-liberal solcular”ın, yarnın, çıkarlarına geldiğinde çok kolaylıkla Hz. Ali’nin hariciler üzerine yaptığı seferi de Dersim’in yanına yerleştireceklerinden şüphe edilemez.

Açılımlın Açılımı: ABD'nin Irak'tan Geri Çekilişi ve Askeri Üsler

Başbakan Erdoğan Açılım için Yıl Sonuna Kadar Bekleyemeyiz

14 Ağustos 2009 – Erdoğan, sürecin ne zaman tamamlanacağına ilişkin, “Çok uzun sürmeyecek” ifadesini kullandı. Erdoğan, bir gazetecinin “Nisan olur mu?” sorusu üzerine “Nisan'a kalmayız. O kadar rahat değiliz” yanıtını verdi.

24 Ekim 2009 (*Sabah*) – “ABD askerleri çekilmeden PKK tasfiye edilecek” diyebilir miyiz?

ABD Ankara Büyükelçisi – “Umarız ki bu konu bitecek. **Biz çekilmeden önce Türkiye bu konuyu bitirecek.** Askeri, siyasi, diplomatik çaba gösteriyoruz. Türkiye, Irak, ABD bu sorunu bitirmek için beraber çalışıyor. Bir an önce PKK tehdidini bitirmek istiyor. Ancak tek bir tarih yok. Ne kadar erken olursa o kadar iyi. ‘Şu tarihe kadar bu iş bitmeli’ diyemiyoruz. Başarılı olamazsak alternatif siyaseti bugünden arayıp bulacağız.”

23 Ekim 2009 (Murat Yetkin, *Radikal*)

ABD Ankara Büyükelçisi – “...Geçtiğimiz günlerde PKK'nın üç bilinen ismi hakkında uyuşturucu bağlantısı nedeniyle Amerikan makamları tedbir aldı... Başka girişimlerimiz de var. Örneğin Danimarkalılarla Roj TV konusunu biz de konuşuyoruz. Irak'ta hem Kürdistan Bölgesel Yönetimi (KBY), hem de merkezi hükümet ile bu konuyu sürekli görüşüyoruz. Birkaç gün önce Irak'ın kuzeyinde bulunan 25. Piyade Tümeni'nin komutanı KBY yetkilileri ile hangi yeni tedbirlerin alınabileceği üzerine bir toplantı yaptı. Dışişleri sözcümüz iki gün önce Türkiye'nin PKK'ya karşı atacağı adımları destekleyeceğimizi ilan etti.”

Coniler 25 Aralık'ta İncirlik'te

26 Kasım 2009 (*Akşam*) – Irak'ta görev yapan 142 bin askerden **100 bininin Amerika'ya dönmek için** kullanacağı İncirlik Üssü'ne 700 kişiden oluşan ilk kafiye 25 Aralık'ta geliyor

“ABD ‘planı’ olarak ‘Kürt açılımı’ndan en büyük çıkarı olan kesim, asıl olarak ABD ve kısmen de Barzani-Talabani kesimidir. Bu nedenle, ‘plan’ın tam olarak uygulanabilmesi için, gönülsüzleri birliğe zorlayabilmek için, ‘kamuoyu’nun desteği kaçınılmaz hale gelmiştir. Ve ABD, ne denli yıpranmış olursa olsun, Hasan Cemal ve Cengiz Çandar gibi ‘eski’ adamlarını yeniden devreye sokmak zorunda kalmıştır. Bahçeli’nin sözüyle, ‘on iki kötü adam’, tüm yıpranmışlıkları ve güvenilmezlikleriyle ABD’nin ‘Kürt açılımı planı’ için kamuoyu oluşturmak amacıyla harekete geçmişlerdir.

Kamuoyu oluşturmadaki tema ise, ‘akan kanın durması’, ‘analar ağlamasının’ vb. demagojik-hümanist sloganlardır. “On iki kötü adam”ın yetersizliği açık

olduğundan, AB aracılığıyla AB'ci kesimden 'lojistik destek' alınarak sürdürülen bu kamuoyu manipülasyonu yine de çok zayıftır. Bu manipülasyondan elde edilecek 'başarı'nın ise, **Irak'tan çekilen ABD askeri güçleri için güney doğu Anadolu'da üs verilmesiyle** birlikte tümüyle yok olacağını şimdiden söyleyebiliriz.

Bütün bunlardan çıkan tek sonuç, ABD'nin bölgesel çıkarları açısından PKK'nin kesinkes tasfiye edileceğidir. Ancak aynı PKK, yine ABD tarafından Türkiye üzerinde baskı aracı olarak kullanılabilirliğinden, bu tasfiye, sadece Türkiye'nin ABD'nin bölgesel planını kayıtsız-şartsız kabul etmesine bağlıdır. Bu da, 'ezber'den söylersek, Türkiye'nin siyasal geleceğinin mutlak bir ipotek altına alınması demektir. Bu mutlak ipotek, AKP'nin de, muhalefet partilerinin de geleceklerinin ipotek altına alınmasıdır. Düne kadar hangi partinin iktidar olacağına oligarşi karar verirken, şimdi doğrudan Amerikan emperyalizmi karar vermek durumundadır. Güney doğu Anadolu'da kurulacak olan **ABD kara kuvvetleri üssü**, ABD'nin Türkiye'nin iç politikasına daha fazla ve doğrudan müdahalesini daha görünür kılacaktır. Bu da, Türk ve Kürt halklarının ortak amaçlar için birleşik mücadelesi için yeni bir 'umut' olarak kabul edilebilir." (Kurtuluş Cephesi, "Kürt Açılımı"ndan "Demokratik Açılım"a, Sayı: 111, Eylül-Ekim 2009.) (abç)

Bir zamanlar solda, devrimci soldan oportünistlere, "Sovyet sosyal emperyalizmi" teoriklerinden revizyonistlere kadar hemen herkes "durum tahlili" yapardı. Durum tahliliyle yetinilmez, buna bağlı olarak ya da buna dayandırılarak "taktikler" ilan edilirdi. Her ne kadar bu "taktikler", hemen her durumda kağıt üzerinde kalmış, "durum tahlilleri" hemen her zaman geleceğe ilişkin "kehanet tahminleri"ne dönüşmüşse de, sözde de olsa böyle bir şeyin "yapılması gerektiği" genel olarak kabul edilirdi.

1980 sonrasında örgütlülüğünü yitiren sol, legalize olan sol, giderek bu türden "kehanet"lerde bulunmaktan uzaklaştı, "taktik" denilen şeyi tümüyle unuttu. Bu arada "durum tahlili"nin öztürkçeleştirilmiş hali olan "çözümleme yapmak", PKK'lilerin dilinde "dur biraz düşünelim"in karşılığı olarak kullanılmaya başlanmasıyla da, "taktik hevalim"a indirgendi.

Solda, somut durumların somut tahlilini yapmak, ülkenin ve emperyalist sistemin durumunu tahlil etmek bir yana bırakılırken, küçük-burjuva "solcu enteller"in "olguculuğu"nu durum tahlillerinin yerine ikame ettiler.

Böylece, somut gelişmelerin ortaya koyduğu gerçeklerin ve olguların tahlili yerine, ortaya çıkan olguların ve görüngülerin, isteyen istediği gibi kurgulayabildiği, istediği biçimde sıralayabildiği ve istediği biçimde bağlantılandırabildiği bir anlayış egemen olmuştur. "Medya"da köşe yazarlığının başlı

başına bir "manipülasyon" ve "toplum mühendisliği"ne dönüştürülmesiyle birlikte de, "olguculuk", günlük olarak gelişen olaylar üzerinden, ister "politik kulis" dedikodularıyla, ister spekülatif yorumlarla "kehanetlerde bulunma"yla özdeşleşerek genel ve egemen bir anlayış haline geldi.

Bu egemen anlayış, giderek tüm küçük-burjuva önyargılara seslenen, bu önyargıların esas alan, bu önyargıların harekete geçiren "güdüleme" (manipülasyon) ve "yönlendirme" "mühendisliğine" dönüştürüldü. Artık her gün, televizyonlarda ve gazetelerde neyin ne olduğunu değil, neyin ne olacağını büyük bir merakla izleyen ve sadece geleceğe yönelik "kahinlik"lere kulak veren bir "cemaat" ortaya çıktı.

Bu öylesine yaygınlaştı ki, artık uzun bir tarihsel süreçte çok ağır bedellerle öğrenilmiş tarihsel-kitlesel dersler ve bunların sonuçları, kavramların içerikleri boşaltılarak işlevsiz ve işe yaramaz hale getirildi.

İşte "bu hava içinde", legal sol ilişkiler içinde "solcu"laşmış sol unsurlar, dedikodu, spekülasyon ve manipülasyon üçgeni içinde, "taktik hevalım" makyavelizmi ile "bana göre"li geleceğin "kehaneti"nin arasına sıkıştı. Hemen her yazı, makale, köşe yazısı vs. sadece olgulardan söz eden ve bu olguların kendine göre ("kendi görüşüne göre" ya da "niyetine göre") kurgulayan, sıralayan ve "mantıksal çıkarsamalar" görünümü altında "kahenette" bulunan yazılı saçmalıklara dönüştü.

Marksist-Leninist durum tahlilleri, yani somut durumun somut tahlili ise, ya “aylak toplamlar” olarak küçümsendi ya da “teori yapmak” olarak belletildi. Yine aynı olgucu mantık içinde, “teori” de, “kitlelerin anlamadığı dilden konuşmak” olarak lanse edildi.

Sonuç ise çok yalındı: Sürekli spekülasyonlar arasında gezinen, her köşe yazarından “keramet” bekleyen ve köşe yazarlarının “bir bildiği” olduğuna inanan, ama hiç bir biçimde nesnel bilgiye sahip olmayan “solcu” ya da “aydın kütle” ortaya çıktı.

AKP'nin nereden ve nasıl ortaya çıktığı bilinmeksizin “birden bire” ortaya atıverdikleri “Kürt açılımı”nın kaçınılmaz olarak böylesine bir “kütle”nin, aklı sıra “örgütlü sol” olduklarını sanan kesimleri açısından “bana göre”li “niyet” beyanlarıyla karşılaşması hiç şaşırtıcı olmamıştır. Hatta onca yıldır “Kürt sorunu”nu “devrimin itici gücü” olarak görenler, “Kürt halkı” ile oluşturulacak bir “Türk-Kürt ittifakı”nın “globalizm çağı”nda yeni bir “devrim” umudu olduğunu söyleyenler, “Kürt açılımı” karşısında, hala “Kürt sorunu karşısındaki tutumumuz ne olmalı?” sorusunu tartışmayı sürdürdüler.

Böylece “sol” ve “solcu”, “akan kan duracak”, “analar ağlamayacak” pragmatizmi içine sıkıştırırken, kimileri kimi olguları görmezlikten gelmeye çalışmış, kimileri de aynı olguları “tek olgu” olarak sunmaya çalışmışlardır. Yine de gerçekleri dile getirmeye bir türlü dilleri dönmemiştir.

Ve bir gün, birisi, sıfatı Cumhurbaşkanı olan birisinin ortaya çıkıp “tarihsel fırsat” demesiyle başlayan “Kürt açılımı”, içeriksiz, ne anlama geldiği bilinmeyen, neyi ve neden çözeceği belirsiz, daha kötüsü “açılım”ın neyin açılımı olduğunun bile bilinmediği, saptanmadığı bir süreç başlatıldığında, “sol” ve “solcu” küçük-burjuvalar neredeyse bir bütün olarak söylemlere angaje oldular.

Kimi “sol” ya da “solcu” küçük-burjuva, W. Bush'tan kurtulmanın “ayakkabısal modelleri” üzerine çalışırken, kimisi de “siyah başkan Obama”ya methiyeler düzerken, her şeyin bir an önce olup bitivermesi isteği gösterirken, bir o kadar da “tedirginlik” duymaya başladılar.

Oysa ortada tek bir somut gerçek vardı: Amerikan emperyalizminin Irak işgalinde açık yenilgiye uğraması.

Açıkça yenilmiş Amerikan emperyaliz-

mi, bu yenilgiyi “zafere”, “islam dünyası”nın düşmanlığını “dostluğa” dönüştürecek yeni bir propaganda ve manipülasyon süreci başlattı. Ve bu sürecin baş aktörü de, şüphesiz Obama'ydı.

Yazımızın girişinde yer alan haberlerde de belirtildiği gibi, Amerikan emperyalizmi Irak'ta görev yapan 142 bin askerden **100 binini**, en geç 2011 yılına kadar, yani 2010 yılı içinde çekeceğini Obama'nın ağzından dünyaya ilan etmişti. Bu “ilan”ın üzerinden bir yıl geçmeden, geri çekilme işlemlerine Aralık 2009'da “noel öncesi” başlanılacağı bildirildi. Böylece “simgesel” bir asker grubu (ki bugün bunların 700 kişi olduğu resmen açıklanmış durumda) 2009 “noel”inde ABD'ye götürülecek ve “törenle” karşılanacaklardı.

İşte Tayyip Erdoğan'ın “Nisan'a kalmayız. O kadar rahat değiliz” dediği durum da, genel planda yapılan “son dakika” değişikliğinin ifadesidir.

Ancak sorunun, 700 Amerikan askerinin İncirlik ya da başka bir üstten hava yoluyla ABD'ye götürülmesi ve “šov” yapılması sorunu olmadığı da açıktır. Ortada 142 bin asker bulunmaktadır ve bunun 100 bini ABD'ye götürülecektir.

Birinci soru: Bu 100 bin asker, her türlü teçhizat ve ağır silahlarıyla hangi Amerikan üssünden hava yoluyla taşınabilir?

İkinci soru: Kalan 42 bin asker, nerede ve nasıl konuşlandırılacaktır?

Salt olguları izlemek ve bunlar arasında kurgular yapmakla yetinilmemiş olursa, bu iki sorunun, askeri-teknik ve stratejik sorular olarak ortada olduğu hemen görülebilir. *

Bugün için, Amerikan emperyalizminin Irak'taki güçlerini sadece Türkiye üzerinden geri çekmeyeceği kesindir. Körfez bölgesinden de, Suudi Arabistan üzerinden de (ve belki Türkiye'den götürülecek olanlardan çok daha fazla) asker geri çekecektir. Ve yine aynı yerlerde belli miktarda Amerikan

* Burada Cüneyt Ülsever'in hakkını yememek gerekir. Son bir aydır Cüneyt Ülsever, “Kürt açılımı”nın asıl olarak Kuzey Irak açılımı olduğunu altını sürekli çizmektedir. Yer yer, bunun arka planında Amerikan emperyalizminin Irak'tan çekilişinin olduğunu yazmakla birlikte, bu konuda oldukça “ihtiyatlı” bir dil kullanmaktadır. Belki de 1 Mart tezkeresinin acısının kendisinden çıkartılabileceğinden endişe etmektedir.

askeri konuşlandırılacaktır.

Ancak “sorunlar”, hem taktik-teknik, hem stratejik açıdan çoktur ve çoklukla da çözümlenebilir olmaktan uzaktır.

Bugün Amerikan emperyalizminin Irak'ta, daha doğrusu Irak topraklarında güvenebileceği tek “müttefiki” Kürtlerdir, “Kürdistan Özerk Yönetimi”dir. Bu konuda hiç bir tartışma yoktur. Ama sorun, Irak'ın gelecekteki biçimlenişine bağlı olarak, “merkezi Irak devleti”nin tüm Arap bölgelerinde otoritesini kurduktan sonra, “Kürdistan Özerk Yönetimi” karşısında nasıl bir tutum takınacağı sorunudur.

Biliniyor ki, gerek Irak işgali sırasında Amerikan emperyalizmiyle açık işbirliği yapmış olan, gerekse Musul-Kerkük petrolü üzerinde mutlak hak talep eden “Kuzey Irak Kürtleri”, Irak'ta merkezi otoritenin kurulmasına paralel olarak ciddi bir tehdit altında olacaktır.

Bu durumda, böylesine güçlü bir olasılık koşullarında, Amerikan emperyalizminin önemli sayıda askerinin bölgede kalması kaçınılmazlaşmaktadır, ama bu askerlerin **Kuzey Irak'ta konuşlandırılmasının** da büyük riskler taşıdığı açıktır. Bu durum, öylesine açıktır ki, Barzani yönetimi bile Amerikan askerlerinin Kuzey Irak sınırları içinde konuşlanmayacağından çok emindir.

Doğal olarak, bugün için **42 bin** olarak görünen Amerikan askerinin önemli bir kısmının Kuzey Irak dışında, ama Kuzey Irak'a yakın bir bölgede konuşlandırılacağından söz etmenin “kehanet”le ilgisi yoktur.

Burada yakın geleceğin biçimlenmesinde belirleyici öneme sahip olan, 1 Mart tekeresi değil, 8 Şubat 2003 ABD-Türkiye arasında imzalanan “**Mutabakat Muhtırası**”dır (*Momerandum of Understanding*).*

W. Bush'un “Türkler at pazarlığı yapıyor” dediği görüşmeler sonucunda 8 Şubat 2003'te imzalanan “mutabakat” a göre, **62 bin** Amerikan kara kuvvetleri askeri altı ay süreyle Türkiye'de konuşlandırılacaktır. Amerikan askerlerinin konuşlanacağı yerler ise şöyle sıralanıyordu: Mardin ve Gaziantep kent merkezleri dışında, Dicle (Diyarbakır), Oyalı (Şırnak), Nusaybin (Mardin), Oğuzeli (Gaziantep), Şanlıurfa merkez, Birecik ve

Viranşehir.

Ve tüm Amerikan askeri anlaşmalarında olduğu gibi, bu “mutabakat” çerçevesinde Türkiye'de konuşlanacak Amerikan askerleri, “adi suç” işlediklerinde Türk hukuku, bunun dışındaki hukuk ihlallerinde ise ABD hukukuna tabi olacaklardır.

O günleri “unutmamış” olanlar (ya da tüm unutturma çabalarına rağmen anımsayanlar), Amerikan askeri heyetinin Mersin ve İskenderun limanlarında yerler kiraladığını, özellikle Mardin, Şırnak ve Nusaybin bölgesinde üs yerlerini seçtikleri, yer yer anlaşmalar imzaladıklarını da anımsayacaklardır.

Bugün bu “mutabakat”, Amerikan emperyalizminin “geri çekilmesi” görüntüsü altında ve “geri çekilmeye ilişkin” olarak yeniden tezgahlanmaktadır.

Bugün için, gizli görüşmelerde ABD ile nasıl bir “mutabakat” a varıldığı ve Tayyip Erdoğan'ın Obama'yla görüşmesinde bu “mutabakat”ın son haline nasıl getirileceğini bilemiyoruz. Ancak kesin olan şu ki, Irak'tan çekilecek olan Amerikan askerlerinin her an bölgeye müdahale edebilecek bir gücü, isterse Kuzey Irak'a yönelik bir “kanlı katliamı önlemek” gerekçesiyle de olsa, Türkiye'de konuşlandıracağıdır.

Bugün Tayyip Erdoğan ve mehteran takımının “Kürt açılımı”ndaki “acelecilikleri”, her şeyi Aralık sonuna kadar “yetiştirme” telaşları ve A. Gül'ün “çözmezsek, birileri gelir çözer” sözleri, Amerikan emperyalizminin kendine göre belirlediği geri çekilme biçimi ve takvimine uyum sağlamaya çalışma çabasından başka bir şey değildir.

Burada en önemli “engel” olarak görülen TSK'nın (şu ünlü “merak etmeyin ordu var”) bu konudaki “çekince ve muhalefet”i, “Ergenekon”, “Ayışığı”, “Sankız”, “ıslak imza”, “Kafes” vs. belge ve operasyonlarıyla etkisizleştirilmiştir. “Devletin zirvesinde” varolduğu ilan edilen “mutabakat” da, açık biçimde TSK'ya yönelik yoğun psikolojik saldırılarla önemli ölçüde sağlanmıştır.

Ancak, tüm bu “mutabakat”lara, TSK'nın “köşeye sıkıştırılmış” olmasına rağmen, Irak'tan çekilecek ABD kara kuvvetleri birliklerinin Güney Doğu Anadolu'ya yerleştirilmesi ve burada ABD üslerinin kurulması çok da kolay gerçekleştirilebilir bir şey değildir.

Bu biçimde üsler oluşturulmasının birin-

* Bu “Mutabakat Muhtırası”nın geniş bir özeti, 22-25 Eylül 2003 tarihli *Hürriyet*'te yayınlanan Fikret Bila'nın yazı dizisinde yer almaktadır.

ci önkoşulu, bölgede TSK'nın, isterse "teröriste karşı" olsun, hiç bir askeri harekatta bulunmaması, bulunmaya gereksinim duymaması, daha tamcası, bulunamamasıdır. Bölgede PKK ile TSK arasında süregidecek olan çatışmalar, açıktır ki bu bölgeye konuşlandırılacak Amerikan askerleri ve üsleri için önemli bir risk oluşturacaktır.

Bu riskin yanında, Diyarbakır-Mardin-Şırnak bölgesindeki ABD üslerinin varlığı, bu bölge üzerindeki tüm hava sahasının ABD denetimine geçmesi demektir. Bu durumda, (daha önce ABD'nin "Çekiç Güç"le Kuzey Irak hava sahasında sağladığı mutlak denetim koşullarındaki gibi), hangi gerekçeyle olursa olsun TSK'ya bağlı "hava unsurları"nın bölgede hareket ve harekât olanağı da tümüyle ortadan kalkacaktır. Açık-tır ki, "hava destek unsurları"na sahip olmayan TSK'nın, bölgede **askeri denetimi sürdürebilmesi** neredeyse olanaksızdır.

1 Mart 2003 tezkeresi günlerinde sıkça tartışıldığı gibi, böylesi bir durum, açıktır ki, "ülkesi ve milletiyle bölünmez bir bütün" olan "egemen ulus"un, kendi devlet sınırları içindeki belli bir toprak üzerindeki **egemenliğini yitirmesi** demektir.

İkinci önkoşul, Kuzey Irak'taki "Kürdistan Özerk Yönetimi"nin "Arap saldırganlığına karşı" korunmasıdır. Kendi ülkesindeki Kürtlerle "savaş halinde" olan ve bu savaş sürecinde Kuzey Irak yönetimini sürekli olarak "tehdit eden" bir ülkenin, Türkiye'nin, böyle bir saldırganlığa karşı Kuzey Irak yönetimini korumasını beklemek, kediye ciğer emanet etmeye benzer. Dolayısıyla, böyle bir "emanet" hiç bir biçimde Barzani ve Talabani tarafından kabul edilmeyecektir. Bu nedenle de, Kuzey Irak yönetiminin uzun dönemli "savunması" doğrudan Amerikan emperyalizmi tarafından üslenilmek zorundadır.

Üçüncü önkoşul, böyle bir savunma, dağlık ve engebeli bir yapıya sahip olan Kuzey Irak topraklarında konuşlandırılmış askeri birliklerle gerçekleştirilemez. Böyle bir şey, her durumda bu askeri birliklerin saldırılara doğrudan muhatap olması anlamına gelir. Bu nedenle de, "koruyucu güç", her durumda Türkiye-Irak dağlık ve engebeli sınırlarının ötesinde, Türkiye topraklarında konuşlanmak zorundadır.

Bu önkoşulların yanında, PKK'nin "silah bırakması" ya da "barış" ilan etmesi çok

özel bir yere sahip değildir. Burada PKK'nin "T. C." ile yapacağı "mutabakat"tan daha çok Amerikan emperyalizmiyle varacağı "mutabakat" önemlidir. Çünkü PKK saldırılarından ilk planda etkilenecek olan bölgeye konuşlandırılacak Amerikan askerleri olacaktır.

PKK-ABD arasındaki "mutabakat" da, fazlaca zorlukla karşılaşmadan oluşturulabilir niteliktedir. "Tarihlerinde ilk kez bir devlet kurma şansı yakalamış Kürtler"le başlayan ve bu "şans"ı sağlayanın ABD olduğuna inanan, dolayısıyla Amerikan emperyalizminin himayesinde bir "Kürdistan" kurulabileceğini kabul eden ve bundan hiç bir rahatsızlık duymayan bir toplumsal ortamda, açıktır ki, bu "mutabakat" zaten fiilen vardır.

Tüm bu önkoşullar, "gizli görüşmeler" yoluyla gerçekleştirilir gerçekleştirilmez (ki Tayyip Erdoğan'ın 7 Aralıkta Obama görüşmesiyle kesinleşeceği söylenebilir), sorunun asıl unsuru, yani Türkiye halkına böyle bir durum ve askeri üslerin nasıl kabul ettireceği sorunu gündeme gelecektir.

Gerek 1 Mart tezkeresinin, gerek Amerikan emperyalizminin Irak'taki açık yenilgisinin yarattığı "moral üstünlük" karşısında böyle bir "tezkere"nin meclisten geçirilmesi kolay olsa bile, halka kabul ettirilmesi o kadar kolay değildir. Üstelik, bugün "Kürt açılımı" çerçevesinde sürdürülen yoğun propaganda ve manipülasyonlara rağmen, bu konu, yani ABD'ye kara kuvvetleri üsleri verilmesi konusu kamuoyundan tümüyle gizlenmektedir. Yani bu konuda kamuoyunu koşullandırma ve güdülemeye yönelik ciddiye alınabilecek herhangi bir hazırlık söz konusu değildir.

Bugün için, kamuoyunun böylesi bir duruma "alıştırılması" ve "kabul eder" hale getirilmesi çok kolay görünmemektedir. Üstelik böyle bir girişimde bulunacak AKP hükümeti, yapılacak genel seçimlerde çok büyük oy kaybedebilecektir. Bu açıdan, Tayyip Erdoğan ve mehteran takımının, böyle üsler oluşturulmasına ilişkin bir "tezkere"yi meclisteki sayısal gücüyle geçirebilse de, "kamuoyu" açısından büyük güç kaybedeceğini söylemek de "kahinlik" sayılmaz.

İşte önümüzdeki kısa vade içinde gelişecek siyasal olaylar, ağırlıklı olarak böylesi bir "sorunun" çözümlenmesiyle biçimlenecektir.

Bugün için, AKP'nin bunu gerçekleştirebilmesi için elindeki tek şey, kamuoyunu "Kürt sorunu"nun ABD tarafından halledildiğine ikna etmesi, yani "analarn ağlamaması"nı gerçekleştirenin ABD olduğunun propagandasını yaparak kamuoyunun ABD'ye "sempati" duymasını sağlamaktır. Bu, hiç de "on iki kötü adam"la gerçekleştirilebilir bir "güdöleme" olamaz. Çok daha geniş bir propaganda, manipölasyon ve dezenformasyon faaliyetini gerektirir.

Bunun karşısında "muhalefet" ise, Ergekon operasyonlarının doğrudan ve dolaylı (tüm kurumların ve insanların sürekli izlenmesi ve dinlenmesi) sonuçları nedeniyle fazla etkili olmayacağı da görölebilmektedir.

Yine de, her durumda, AKP'nin böylesi bir askeri konuşlandırmaya "izin" vermesinin, seçimler üzerinde etkide bulunacağı açıktır. İşte bu "açık durum"un, aynı zamanda seçimin ne zaman yapılacağına ilişkin "karar" üzerinde de etkide bulunacağını şimdiden söyleyebiliriz.

Şüphesiz AKP, ABD'yle sürdürdükleri "at pazarlığı" çerçevesinde önemsenebilecek bir ekonomik yardım almayı hesaplamaktadır. Bu ekonomik yardımdan yararlanarak (bir süre için IMF'siz, sadece ABD yardımı olarak) **halkın geçim koşullarında nispi bir rahatlama**, iyileştirme sağlamayı düşü-

neceklerdir. Bu nispi rahatlama ile birlikte girilecek seçimlerde, "Kürt açılımı" vb. nedenlerle kaybettikleri oyları geri almayı planlayacaklardır.

Tayyip Erdoğan'ın "Nisan'a (2010) kalmayız. O kadar rahat değiliz" sözleri, Amerikan emperyalizminin kendi "takvimi"ne göre hareket edeceğinin kesin oluşunun ifadesidir. Yine de ABD'nin Türkiye'de kara kuvvetleri üssü talebinden vazgeçebileceği, bunun yerine "geçici" çözümler bulunabileceği düşünülebilir. Ama her "geçici çözüm" gibi, ne zaman sona ereceği bilinemeyeceği için, her durumda olmadık siyasal gelişmelerle işlevsiz kılınabileceğini söyleyebiliriz.

Bu koşullarda, geçen sayımızda belirttiğimiz gibi, Türkiye halkının anti-emperyalist mücadelesinin yükseleceği "umut"unu korumak durumundayız. Ancak solun legalizmi ve pragmatizmi, devrimci güçlerin olabilecek en zayıf durumda oluşu koşullarında, bu "umut", devrimci mücadelenin gelişmesini sağlayabileceği anlamına gelmemektedir. Ama böyle bir mücadelenin gerekli ve kaçınılmaz olduğunun bilincinde olan, bu mücadelenin gelişmesi için tüm zamanını ve tüm özverisini vermeye hazır olan devrimci unsurların oluşmasına katkıda bulunacağını söyleyebiliriz.

Küçük-Burjuvaların Perspektifsizliği Obama'nın Halleri

"Ve bugün bizi izleyen diğer halklara ve devletlere gelince, en büyük başkentlerden babamın doğduğu küçük köye kadar: Bilin ki Amerika, barışçıl ve onurlu bir gelecek arayan her milletin, her erkeğin, kadının ve çocuğun dostudur. Ve biz bir kez daha önderlik etmeye hazırız!" (Obama'nın yemin törenindeki konuşması, 20 Ocak 2009)

"Ne olursa olsun. İster Amerika'nın kendini dünyaya yeniden pazarlama taktiği olsun, ister yeterince siyah olmasın. Ağladın mı ağlamadın mı arkadaş! Filinta gibi siyah derili kardeşimiz kalbimizin tellerini tirim tirim titretmedi mi!

Bir an için 'Ulan?! Yoksa?!' diye şöyle en şokellasından bir umut gelip geçmedi mi içinden! Ben buna bakarım. Zira Obama, sadece Obama değildir!

Obama, kendisinin de mükemmelen ifade ettiği üzere, 'Evet, yapabiliriz!' duygusudur. Ve sırf bu yüzden Amerikan hegemonyasına karşı yazmadığını bırakmayan, ABD dış politikasına karşı eylemler örgütleyen bir kardeşiniz olarak diyorum ki Obama, Obama'dan fazlasıdır!

O, Kuntakinte'nin zaferidir. O Kenya-spor'un dünyaya gol atmasıdır. Azgelişmiş ülkelerin içli çocukları olarak tuttuğumuz zayıf takımların galip gelmesidir. Kapıcı çocuklarının üniversiteyi bitirip doktor olmasıdır. Obama, zengin kızın fakir oğlanı sevmesidir. Söyleyeceğiniz o çok önemli laf boğazınıza tikanıp gırtlığınızı acıttığında halden anlayan birinin çıkıp size yardım etmesidir.

Bu siyah kardeşimiz öyle ya da böyle dünyanın vicdanını gıdıklamıştır. Dünyanın bu tarafından 'Thanks man!' diyoruz kendisine. Sağ olasin Obama!"

(Ece Temelkuran, "Obama sadece Obama değildir!", *Milliyet*, 7 Kasım 2008)

"George W. Bush, dünyadaki büyük değişime, dönüşüme ters bir siyasetin temsilcisiydi. O başka ülkeleri işgal ederek, yalan söyleyerek, yoksul ulusları ezerek dünyaya hükmedebileceğini sanıyordu. Irak'ı işgal etti. İşgal yoluyla başka bir ülkeye 'demokrasi' getirilebileceği iddiasındaydı. Dünyaya acı çektirdi, kendi ülkesine acı çektirdi. Çağın gelişmesine karşı durabileceğini sanıyordu.

Barack Obama, ABD'nin yeniden dünyayla uyumlu hale gelmesinin, kendi ülkesinin gerçekliğiyle yüzleşmesinin temsilcisiydi. ABD halkı, Barack Obama'yı seçerek tarihsel bir yanlış düzeltiyor, dünyayla barışmanın mesajını veriyordu.

Obama seçimi kazanarak, yüz yıllara dayalı ırkçılığı yenmekle kalmıyor, dünyanın yoksullarının, altta kalanlarının da yeni umutlar içinde olması için bir ışık yakıyordu. Olur mu olmaz mı, onu kimse iddia edemez, ama şurası bir gerçek ki, dünya değişiyor. Dünya ortak bir köye dönüşüyor ve dünyada ortak değerler eskisinden daha güçlü bir şekilde kendisini hissettiriyor." (Oral Çalışlar, *Radikal*, 7 Kasım 2008)

18 Ekim 2009

ABD Kara Mayınlarını Yasaklama Kampanyası (USCBL) ve destekçi kuruluşu Handicap International, yeni Nobel Barış Ödülü sahibi Barack Obama'ya Amerika Birleşik Devletleri'ni kara mayınlarını ve misket bombalarını veya bombaları çoktan yasaklamış olan ve çoğunluk haline gelen dünya uluslarından biri haline getirmesi yönünde çağrıda bulundu.

Handicap International'ın eş kurucusu ve yöneticisi Jean-Baptiste Richardier ise bugün konuyla ilgili şu açıklamada bulundu: "Obama tarafından başlatılan yeni Amerikan diplomasininin bu şekilde tanınması, savaş zamanlarında bile her şeye izin verilmediği bir dünya görüşünü temsil ediyor. Nobel Komitesi, silahsızlanma meselesini uluslararası gündemin merkezine taşıyarak, tüm hükümetleri ataletten kurtulmaya, engelleri aşmaya ve silahsızlanma ve silah denetimi ile ilgili müzakereleri güçlendirmeye davet ediyor."

25 Kasım 2009

Barack Obama başkanlığındaki Amerikan yönetimi, kara mayınlarının yasaklanmasını öngören uluslararası antlaşmayı imzalamama kararı aldı.

Mayınların üretimine, kullanımına, stoklanmasına ve ticaretine son verilmesini öngören Kara Mayınlarının Yasaklanması Antlaşması, şimdiye dek 150'den fazla ülke tarafından imzalandı. Antlaşmaya imza koymayan ülkeler arasında ABD'nin yanı sıra Çin, Hindistan, Pakistan, Myanmar ve Rusya bulunuyor.

Konuya ilişkin açıklamada bulunan İnsan Hakları İzleme Örgütü'nün silahlarla ilgili bölümünün direktörü Stephen Goose, ABD yönetiminin yaptığı açıklamanın kendisini şaşırttığını belirterek, ABD yönetiminin tutumunu 'düş kırıklığı yaratan bir karar' olarak niteledi. Direktörü bulunduğu bölümün ABD yönetimini, mayınlar konusunda politikasını gözden geçirmesi için sıkıştırdığını belirten Goose, ancak Obama yönetiminin mayın politikasının gözden geçirildiğine ilişkin bir işaret vermediğine dikkati çekti. Goose, "Eğer bir gözden geçirme yapılmışsa bu, kapsamlı bir gözden geçirme olmamıştır" dedi.

2 Aralık 2009

Obama, yeni Afganistan stratejisine dair New York West Point Askeri Akademisi'nde yaptığı konuşmada, "Başkomutan olarak, Afganistan'a 30 bin takviye Amerikan askerinin gönderilmesinin hayati ulusal çıkarımıza olduğuna karar verdim" dedi.

Barack Obama, "Afganistan'da bir kez daha kanserin yayılmasını önlemek için bulunuyoruz. Aynı kanser, Pakistan'ın sınır bölgesinde de kök saldı. Bu nedenle, sınırlar her iki tarafından işleyen bir stratejiye ihtiyacımız var" ifadesini kullandı.

Obama, yeni stratejisinin üç ana hedefinin bulunduğunu ifade ederek, bunları El Kaide'nin güvenli barınak imkanına erişmesinin engellenmesi, Taliban'ın sağladığı ivmenin tersine çevrilmesi ile Afgan hükümetini devirebilme kapasitesine ulaşabilmelerinin önlenmesi ve Afgan güvenlik güçleriyle hükümetinin güçlendirilmesi olarak sıraladı.

Obama, Afganistan savaşını Vietnam savaşına benzeten yorumları reddederek, ikisine dair karşılaştırmanın "tarihin yanlış okunmasının bir sonucu" olduğunu belirtti. Obama, ülkesinin Afganistan'daki varlığının Vietnam'a dönmeyeceğinin sözünü verdi.

Vietnam'ın tersine, ABD'ye Afganistan'da, 43 ülkenin içinde yer aldığı bir koalisyonun da katıldığına ve geniş kapsamlı, yaygın bir direnişle karşılaşmadığına dikkati çeken Obama, Vietnam ile Afganistan arasındaki en büyük farkın, "Amerikan halkının Afganistan'dan zalimce saldırıya uğraması ve El Kaide tarafından bir hedef olarak görülmesi" olduğunu söyledi.

Öte yandan ABD'nin Afganistan'daki güçlerinin komutanı General Stanley McChrystal, yaptığı açıklamada, takviye güçlerinin nihayetinde Afgan güvenlik güçlerinin eğitimini hızlandıracaklarını, şehir ve kasabaları koruyacaklarını söyledi. Ana çabalarının Afgan askerlerinin eğitilmesi olduğunu bildiren McChrystal, Afgan ordusundaki asker sayısının mevcut sayının iki katından fazlası olan 400 bin rakamına ulaşması için 4 seneye ihtiyaç olduğunu söyledi.

Afganistan'daki operasyonlarının başarısının Afgan halkının kafasında şekille-

neceğini ifade eden General McChrystal, **buradaki başarının öldürülen kişilerin sayısı ve yıkılan evlerin sayısı ile değil, ikna edilen insanların sayısı ve okula giden çocukların sayısı ile bağlantılı olduğunu vurguladı.**

Küçük-burjuvazi “ilginç” bir sınıftır. Büyük burjuva olmayı özler, ama yaşam onu sürekli daha “aşağıya”, işçi sınıfının yanına gönderir. Sahip olduğu küçük mülkiyetiyle, savunucusu olduğu “mülkiyet düzeni” tarafından mülksüzleştirilince sosyalist, sosyalizm tarafından mülkiyeti kolektif mülkiyet haline getirilince hümanist olur.

Onun soy ağacı küçük toprak mülkiyetiyle başlar. Bu nedenle, küçük-burjuvazi “köy” kökenlidir. Ticarete adı “esnaf” olurken, sanayideki adı “KOBİ” olur ve şimdilerde “organize sanayi bölgeleri”nde toplanmıştır. Turgut Özal’ın dilinde onlar “orta direk”tir, “liberal-sol” için “orta sınıf”tır. “Orta-direk” sıfatı, mevcut düzenin belkemiğini oluşturdukları için onlara bahşedilmiştir; işçi ile kapitalist arasında, proletarya ile kapitalist-burjuvazi arasında yer aldıkları için de “orta sınıf” oluverirler.

Kimileri için, dünya tarihi kadar eskidirler; her dönemde, her toplumsal düzende vardırırlar, var olmuşlardır. Feodalizmde dinin baş koruyucusu ve savunucusuyken, feodal beylerin “zanaatkarı” olarak yaşayıp, feodalizme ve efendiler değiştiğinde de kapitalizme eklenirler.

Konformisttirler, her döneme, her çağa, her ortama ve her efendiye kolayca uyum sağlarlar. Böyle oldukları için de, fırsatçıdır (oportünist). Kapitalizm koşullarında, önce sanayici kapitalistler tarafından, ardından büyük tüccarlar tarafından ve en sonu mali sermaye tarafından iliklerine kadar sömürülürler ve sömürülecek halleri kalmadığında da “sıkılmış limon” gibi mülksüzleştirilerek bir çöplüğe atılırlar. Bu yüzden de, her şeyde marjinaldirler.

Büyük burjuva, kapitalist ve hatta tekel olmak ister. Bunun özlemiyle yanıp tutuşur. Bu yüzden “romantik-hayalci”dir, “ihtiras” sahibidir, gözü yüksekdedir. Sınıf atlamak onlara özgüdür, büyük burjuva olmaya doğru atılmış her adım onlar için “sınıf atlama”dır.

Bildiği tek şey sınıf atlamaktır ve sınıf at-

lamayla ilgili bildiği iki şey de, ya siyasal iktidar aracılığıyla ya da eğitim görmüş aile bireyleri aracılığıyla devlet bürokrasisi içinde bir “ele” sahip olmaktır. Bu iki şeyin birincisi, onu iktidar sahiplerine yakın durmaya itelerken, ikincisi onları “aydınlanma” yandaşı haline getirir. İktidar sahiplerinin iktidarı kaybedeceklerini gördüklerinde “gemi”yi ilk onlar terk ederler.

Küçük-burjuvazinin eğitim görmüş, “mürekkep yalamış münevverleri”ne de “aydın” adı verilir. Yazında “küçük-burjuva aydınları” olarak ifade edilen bu “münevverler”, latin dillerinde “entelektüeller”dir. Eğitim görmüşlüklerini büyük burjuvaziye ücretle kiralarlar, onlar adına ve onlar için “düşünce üretirler”. Her ne kadar büyük burjuvazinin (kapitalistlerin) çıkarlarını “düşünsel” alanda savunucusu ve meşrulaştırıcısı, yani ideolojik üreticisi olsalar da, kendi özlerinden de vazgeçemezler. bu yüzden, her ideolojik çıkarsamasının içinde kendi özsel özlemleri az ya da çok yer alır.

Çok “okumuş” olduğundan çok bilmiştir. Kapitalistlerin ücretli “düşünürleri” olarak burjuva ideolojisini kendilerinin yarattığına inanır. Maksim Gorki’nin deyişiyle, “her düğünde gelin, her cenazede ölü” olmayı ister. Hep önde olmalıdır, hep gözler onda olmalıdır, hep el üstünde tutulmalıdır. Sıradanlaşmış alaturka şarkıcılar gibi “alkışlar”la yaşar, alkışlarla gömülmek ister.

Ama “ilkel ve sonal” amaçları hep büyük burjuva olmak olduğundan, bu amaç için yapamayacakları yoktur. Siyaset denilen şey, bu “ilkel ve sonal” amaca ulaşmanın aracıdır. Bu amaca ulaşma umudunu varetmediği sürece, siyasal düzenin demokrasi ya da faşizm olmasının hiç önemi yoktur. Umutlarını yitirdiklerinde ise, hızla sola savrulurlar ve hızlı solcu olurlar.

Solculukları her ne kadar saman alevi gibi birden yanıp sönsen de, solcu sıfatlarını her zaman yanlarında taşırlar. Solculuklarını egemen sınıfa karşı bir “tehdit aracı” olarak kullanırlar. Eğer hasbel kader bir sol ör-

gütlenme içinde yer almışlarsa, “tehdit aracı” başlı başına bir “güç aracı”na dönüştürülmeye çalışılır.

Burjuva ideolojisinin sürdürücüsü oldukları için, kendilerinden daha “aşağıdakiler”i nasıl aldatabileceklerini, kandırabileceklerini iyi bilirler. Yüzyıllar boyu büyük burjuva olma hayalleri ve umutlarıyla kandırıldıkları için de, bunun pratik yollarını iyi öğrenmişlerdir.

Bu sınıfın aydınları, sınıfın kendisi gibi “orta yolcu”dur, gözü yukarda, ayağı çukurda yaşarlar. Bu nedenle de, sürekli ve tutarlı ilişkiler kurmakta zorlanırlar, ilkesizdirler.

Büyük burjuva olma umutları arttığında, düzenin yılmaz savunucuları olurlar, şövalye zırhlarına bürünüp düzen karşıtlarına karşı savaşa girerler. Umudları azaldığında ise, savruldukları solda yine aynı şövalye zırhlarıyla (ama tenekeden yapılmış) “ezilenlerin, yoksulların sözcüsü ve yılmaz savaşçısı” olarak en ön safta yer alırlar.

Öylesine akışkan, öylesine değişken, öylesine belirsiz bir kapitalist düzende, onların istikrarsızlığı, tutarsızlığı kendilerine “tutarlılık” olarak görünür. Dün, dündür, bugün bugündür. Her değişen duruma uyum sağlama yetenekleri yüksektir ve her uyum sağlaışlarında bir önceki konumlarından hızla uzaklaşırlar. Dün “beyaz” dediklerine, bugün “siyah”, yarın “gri” demekte tereddüt etmezler. Kapitalizmin sürekli belirsizliği içinde sürekli “fikir” değiştirirler, “eski” fikirlerinden hızla dönerler, ama “dönek” denilmesinden hiç hoşlanmazlar. Tıpkı küçük-burjuva oldukları halde küçük-burjuva denilmesinden hoşlanmadıkları gibi. Bu yüzden en sevdikleri tekerleme, “dünyada değişmeyen tek şey değişimdir” tümcesidir.

İşte bu küçük-burjuva sınıf ve onun aydını, bu ilkesiz, tutarsız, kararsız, değişken, bencil halleriyle sürekli bir dünya görüşüne sahip olamazlar. Sınıfsal konumları sürekli “kaygan” bir zemin oluşturduğu için de, toplumsal düzenin evrim ve devrimine öncülük de yapamazlar. Sözcüğün tam anlamıyla “perspektifsiz”dirler; diğer bir ifadeyle, bakış açıları ya hiç yoktur ya da istikrarsızdır.

Yazımızın başında yer alan Obama’ya ilişkin “değerlendirmeler” ve gerçekler, bu perspektifsizliğin, tutarsızlığın, ilkesizliğin bir kaç somut örneğidir.

Daha dün Obama’ya övgüler düzenler

(üstelik “kanaat önderleri” gibi şatafatlı sıfatlara da sahiptirler), olmasını istedikleri ile olanlar arasındaki ilişkiyi sürekli karıştıran küçük-burjuva “aydın” tipleridir.

Kimi zaman bu “aydın” tipler, “tabuları yıkmak” sloganıyla ortalığı birbirine katarlar. Servetin yeniden dağıtımının yapıldığı bir dönemde (AKP’nin yedi yıldır yaptığı gibi), eski “statüko”ya saldırmakta hiç tereddüt etmezler. Saldırdıkları eski “statüko”, kendilerinin küçük-burjuva olarak kalışlarından başka bir şeyi temsil etmediği için, saldırıyı çoktan hak etmiş olarak görünür. Eski “statüko”yu ne kadar yerden yere çalarlarsa, onunla aralarındaki köprüleri ne kadar yıkarlarsa, o kadar eski konumlarına, yani küçük-burjuva konumuna geri dönmeyeceklerine inanırlar. Bu nedenle de, “eski”yi, yani tarihi çarpıtmaktan geri durmazlar. Hatta ilk başta tarihi, “eskiyi” çarpıtarak işe başlarlar.* Bu konuda ülkemiz oldukça bereketli ve verimli bir toprağa sahiptir.

Obama olayında olduğu gibi, Ergenekon’dan “kemalizm”e, faşizmden sosyalizme, “Kürt açılımı”ndan Dersim’e kadar her konuda kalem oynatırlar, kılıç sallarlar, kalkan olurlar. Bunu yaparken, “yeni-osmanlı”nın kılıç-kalkan ekibi olmaktan hiç imtina etmezler.

Ve yine Obama olayında olduğu gibi, küçük-burjuva aydınlarının “perspektifsizliği”,

* Son Dersim “tartışmaları” sırasında bu kılıç-kalkan ekibinin en popüler üyelerinden birisi olan Baskın Oran’ın şunları yazarken hiç bir “akademik” ya da bilimsel kaygı duymadığı da açıktır: “Zehirli gazın savaşlarda kullanımı 1889 Lahey Sözleşmesi’nden beri yasak ama, devletin kendi vatandaşına kullanmasına bir yasak yok.” Baskın Oran bu sözlerini İhsan Sabri Çağlayangil’e ait olduğu iddia edilen bir “ses kaydı”ndaki sözlerle dayanarak söyler. Baskın Oran’ın 1889 Lahey Sözleşmesi’yle “zehirli gazların savaşta kullanımı”nın yasaklandığına ilişkin söyledikleri doğrudur, ancak aynı Lahey Sözleşmesi’ni imzalayan ülkelerin yirmi beş yıl sonra, I. Dünya Savaşı’nda tarihin gördüğü en büyük “zehirli gaz” savaşını yürüttüklerinden hiç söz etmez. Baskın Oran’a inananlar, sanacaklardır ki, 1889’dan sonra “zehirli gaz” (kimyasal silah) hiç kullanılmamış ve sözleşmeye rağmen “T.C.” Dersim’de bunu kullanmıştır. Tıpkı Saddam Hüseyin’in Halepçe’de kullandığı gibi.

Diğer yandan, her türlü telefon kayıtlarının, özel görüşmelerin ses kayıtlarının ortalıkta dolaştığı bir dönemde “araştırmacı” Ayşe Hür’ün İhsan Sabri Çağlayangil’e ait olduğunu “ilan” ettiği ses kaydının da kaynağı (ne yazık!) belirsizdir. Ama kaynağı belirsiz ve gerçekliği “teyit edilmemiş” bir ses kaydının “belge” olarak sunulması da, bir başka “tarihçilik” örneğidir.

aynı zamanda kendilerinin ait olduğu sınıfın kaypaklığının ve tutarsızlığının bir yansımasıdır.

Tarih açıktır, kapitalizmin gelişim süreci nettir. Küçük mülkiyet, ne denli kendisini egemen üretim ilişkilerine şöyle ya da böyle ekleme yetisi gösterse de, büyük çoğunlukla umduklarının tersine, işçileşmek, proleterleşmek zorundadırlar. Onların aydın-

larının da, tutarlı olmak ve gerçek dünyayı kendi nesnel gerçekliğiyle kavrayabilmek için, proletaryanın dünya görüşünden (perspektif) başka seçenekleri de yoktur. Bir gün bu gerçeği anlayabilirlerse, işte o zaman tarihlerinde ve yaşamlarında ilk kez (ve belki son kez), tutarlı olmayı becerebilecekler, toplumun “sözcüsü” olmaktan toplumun parçası olmaya geçiş yapabileceklerdir.

Minareli, Süngülü, Kubbeli Demokrasi Anlayışı

29 Kasım günü İsviçre halkı yeni bir referandum için sandık başına gitti. İsviçre Anayasası'na göre, en az 100.000 yurttaşın imzasını toplayan her kişi ya da örgütlenmenin, her konuyu referanduma götürme hakkı çerçevesinde gerçekleştirilen son referandumun konusu, İsviçre'de minare inşasının yasaklanmasına ilişkindi. Ve sonuçta, minare inşaatının yasaklanmasını isteyenler %57 oy elde ederek (bizdeki "medya" söylemiyle "açık ara") referandumu kazandılar.

Her zaman olduğu gibi, "yeni-osmanlı"cı, "one minute"cu, "İslam aleminin asık yüzü yeni lideri", "dünyanın en etkili 500 müslümanı"ndan tek kara gözlüklüsü, "BOP"un ve "Medeniyetler İttifakı"nın "eşbaşkanı" Tayyip Erdoğan, üç gün sonra yağdı-gürledi.

Sözlerine, "İsviçre'de hafta sonunda yapılan referandumla, maalesef, mabetlerimizdeki Müslümanlara ait minarelerin yapımına yasak getiren bir referandum oldu. Bu durum Avrupa'da yükselen ırkçı ve aşırı milliyetçi dalgaların tezahür etmesi bakımından oldukça manidardır. İlkel, çağdışı ve batılı bir anlayışın tezahürüdür" diye başlayan Tayyip Erdoğan, "İslamofobia insanlık suçu" ilan etti.

"İrkçilik", "milliyetçilik" ve "insanlık suçu" sözcükleri Tayyip Erdoğan'ın "belagat"ını kesmeyince sözlerini şöyle sürdürdü:

"Bu şovenist yaklaşımların ortadan kalkması lazım. Dünya bu çağda

bunu yaşayamaz, görmekte istemez. İsviçre Adalet Bakanı, gelen uluslararası tepkiler üzerine, 'yasaklamanın Müslümanları değil, kökten İslamcılığı köktenciligi' hedeflediğini söylüyor. Caminin minaresinin köktencilikle ne alakası var? O da şecaat arz ederken sirkatini söylemiş. Bu yasak, bu ifadeyi kurmak birbiriyle mütenasip iki

yanlıştır. Tehlikelidir, kabul edilemez bir değerlendirmedir. *İsviçre gibi güya demokrasinin beşiği sayılan, özgürlüklerin rahatça yaşanabildiği bir ülkede*, böyle referandum sadece İslam dünyasının değil, medeniyetler çatışması konusunda endişesi olan kesimi de rahatsız etmiştir. *Bu tür konular referanduma götürülemez. Yanlış buradadır.* Ülkemizde de zaman zaman bunu konuşanlar oluyor. Bu tür konular referanduma götürülemez. Bunlar doğuştan alınan haklardır. Medeniyetler İttifakı'nın Eş Başkanı olarak bunu ifade ediyorum."

İsviçre'nin "demokrasinin beşiği" olduğu öğretilmiş Tayyip Erdoğan'ı Egemen Bağış izledi. Bağış, "zengin müslümanlardan İsviçre bankalarındaki yüklü hesaplarını gözden geçirmelerini ve bu paralarını Türk bankalarına aktarmalarını" istedi.

Böylece Tayyip Erdoğan'ın İsviçre'nin "demokrasi beşiği", Egemen Bağış aracılığıyla "pış pışlamaya" dönüştü.

Bununla da yetinilmedi. Kendi ülkesinde, yani Türkiye'de istediğini istediği gibi

yapma “haklı”nı kendisinde gören, “hukukun üstünlüğü”nü kendi üstünlüğü olarak algılayan, “anayasayı bir kez çiğnemekle bir şey olmaz” diyen Turgut Özal’ın veliyeti Tayyip Erdoğan, İsviçre demokrasisinin, o ünlü doğrudan demokrasinin ülkesinin yurttaşlarının kendi anayasal haklarını kullanarak gerçekleştirdiği referandumun yok sayılmasını istedi.

Elbette Tayyip Erdoğan ve mehteran takımı için demokrasi bir “amaç” değil “araç”tır. Araç olabildiği sürece vardır, olmadığı yerde ya da oldurulamadığı yerde olmasa da olur. Böyle bir demokrasi anlayışına sahip olanların, “özgürlüklerin rahatça yaşanabildiği” İsviçre’de, yurttaşların referandum hakkını kullanmalarını “insanlık suçu” işlemekle itham etmesi de olağan sayılır.

Şüphesiz birilerinin çıkıp, Tayyip Erdoğan’a İsviçre’nin değil Yunanistan’ın “demokrasinin beşiği” olduğunu öğretmesi, bir başkasının Egemen Bağış’ın açgözlülüğünü ve fırsatçılığını dizginlemesi beklenemez. Söylenecek tek söz de, yine Tayyip Erdoğan’ın incilerindedir:

Minareler süngü, kubbeler miğfer
Camiler kışlamız, mü’minler asker
Bu ilahi ordu dinimi bekler
Allahu Ekber, Allahu Ekber.

Bu sözlere “iman” etmiş şeriatçıların ve şeriat özlemcilerinin İsviçre’deki yabancı düşmanlığının dışı vurumu olan referanduma ilişkin tek söz söylemeye hakları yoktur.

Evet, Avrupa’da yabancı düşmanlığı giderek artmakta ve yayılmaktadır. Kimi ülkelerde açık ırkçılığa dönüşen, kimi ülkelerde şovenistleşen yabancı düşmanlığının hedef kitlesi de Türkiyeli insanlardır. Bu, açık bir gerçektir. Ama bir başka açık gerçek de, “milli görüş” adı altında şeriatçıların Avrupa ülkelerinde güç kazandıkları, milyarlarca dolar para topladıkları ve bu faaliyetlerinde Avrupa devletleri tarafından kollandıklarıdır. Daha düne kadar Almanya’da “entegrasyon” karşılığında (bunu Türkiyelilerin “uslu” insanlar olarak kaderlerine boyun eğdirilmesi olarak okuyun) Türkiyeli çocuklara okullarda verilecek din derslerine talip olan “milli görüş”, şimdi, Deniz Feneri olayından sonra süngüleri düşmüş, yıllardır istedikleri gibi at koşturdukları Avrupa’da köşeye sıkışmışlardır. Tayyip Erdoğan’ın hezeyanının ar-

ka planında, Deniz Feneri olayıyla Almanya’da “milli görüş”ün köşeye sıkışması bulunmaktadır.

İsviçre yurttaşları kendi demokrasilerinin demokratik bir hakkını kullanarak “minare inşaatının yasaklanması” için referanduma gitmiş ve “yasakçılar” “açık ara” referandumu kazanmışlardır. Hiç kimse referandumun sonucuna bakarak, bir ülke yurttaşlarını demokratik haklarını kullandığı için ırkçılıkla, milliyetçilikle vs. suçlayamaz. İslamcının “ılımlı”sının da, “radikal”inin de öncelikle içlerine sindirmeleri gereken budur.

Bu içe sindirildikten sonra, Avrupa’da neler olduğuna, yabancı düşmanlığının nasıl geliştiğine ve yaygınlaştığına bakılabilir ve bunun karşısında neler yapılması gerektiği üzerine konuşulabilir.

Bunun yerine, dün Danıştay ve Anayasa Mahkemesi kararlarına karşı “ulemaya sorun” diyen Tayyip Erdoğan, şimdi İsviçre yurttaşlarına demokrasi dersi vermeye kalkmaktadır.

Bugün Avrupa’da, çoğunluk olarak Almanya’da yaşayan Türkiyeli insanlar, her türlü ayrımcılığın, yabancı düşmanlığının, dışlanmışlığın içinde yaşamaktadırlar. Başkalarına demokrasi dersi vermeye kalkmaları, öncelikle bu Türkiyeli insanları “bağış”lar için “sağmal inek” olarak görmekten uzaklaşmalıdırlar. Ama bu yeterli değildir. Avrupa’nın ortasında, hıristiyanlıkla aşık atmaya kalkışan ve AKP iktidarıyla gittikçe pervasızlaşan, ama yıllarca Avrupa ülkeleriyle sıkı işbirliği içinde faaliyet gösteren “milli görüş”lerinin arkasındaki devlet desteğini çekmeleri gerekir. Ve bilmeli ve öğrenmelidirler ki, din özgürlüğünün gerçek ve tek güvencesi laikliktir.

Konu laikliğe geldiğinde Almanya’nın “tarafsızlık ilkesi”ni gerçek din özgürlüğünün örneği olarak sunanların, işlerine gelmeyince “İlkel, çağdışı ve batılı bir anlayış”tan söz etmeye hiç hakları ve hukukları yoktur.

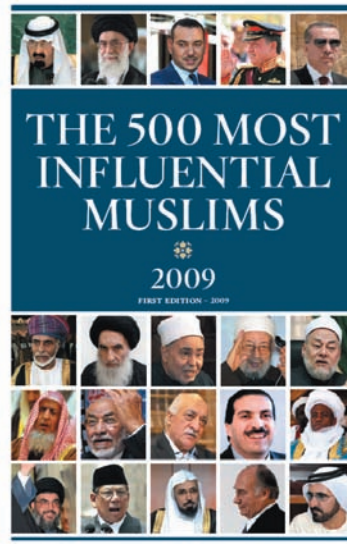
İsviçre’deki referandum, bir yanyıla islamcılığın ikiyüzlülüğünü (“takiyye”), bir yanyıla da Avrupa’da gelişen ve yayılan yabancı düşmanlığını gözler önüne serdiği için “hayırlara vesile” olmuştur. Şimdi artık sorun, bu iki varlığın varlıklarına karşı mücadele etme sorunudur. Birinden kurtulunmadan ötekinden kurtulunamayacaktır.

Dünyanın En Etkili 500 “Müslüman”ı

“ABD’nin en prestijli üniversitelerinden” Georgetown Üniversitesi ile Ürdün Kraliyet İslami Stratejik Araştırmalar Merkezi’nin birlikte yayınladıkları “Dünyanın En Etkili 500 Müslümanı” araştırması yeni bir “manipülasyon” örneği olarak “medya”da yer aldı. Doğan “medya”nın “amiral gemisi” Hürriyet haberine göre, “ABD’nin en prestijli üniversitelerinden Georgetown Üniversitesi tarafından açıklanan ‘Dünyanın En Etkili 500 Müslümanı’ listesinde Başbakan Recep Tayyip Erdoğan beşinci sırada yer aldı. Listenin ilk on sırasında, demokratik yollarla seçilmiş tek liderin Erdoğan olması dikkat çekti.”

“En etkili 500 müslüman” listesinde yer alan 20 “Türk inanan büyüğü” ise şunlardır: Tayyip Erdoğan, Abdullah Gül, “Hocaefendi” Fethullah Gülen, Hayrünnisa Gül, Devlet Bakanı Mehmet Aydın, Dışişleri Bakanı Ahmet Davutoğlu, Diyanet İşleri Başkanı Ali Bardakoğlu, Fatma Benli, Ali Bulaç, Prof. Dr. Mustafa Çağrıcı, Ekrem Dumanlı, Prof. Necmettin Erbakan, Halit Eren, Dr. Mehmet Görmez, Prof. Dr. Ekmeleddin İhsanoğlu, Prof. Dr. İbrahim Kalın, Prof. Dr. Hayrettin Karaman, Prof. Dr. Fuat Sezgin, Harun Yahya, Rabia Yalçın.

Toplam müslümanlar içinde “İslami modernleşme” yanlılarının %1, “radikal İslamcılarının” %3 olduğundan söz eden “araştırma”da yer alan 20 “Türk inanan büyüğü”nin

hangi ölçütlere göre saptandığı bilinmese de, “first lady” Hayrünnisa Gül’ün 128. sayfada yer bulması, Tayyip Erdoğan’ın, 4. sıradaki Ürdün kralı Abdullah ile 6. sıradaki Do-far kasabı Umman “sultanı” Kabus’un arasında (5. sırada) yer alması “gurur verici” sayılmaktadır. Elbette “hocaefendi” Fethullah Gülen’in, “en etkili 500 müslüman” arasında “Saidi Nursi’nin başlattığı

Nurcu hareketinin lideri” olarak, 44. sayfada fotoğraflı olarak sunulması da daha az “gurur verici” sayılamaz.

Araştırmayı yapan iki kurumdan birisi olan “ABD’nin en prestijli üniversitelerinden” Georgetown Üniversitesi ise, bu “gurur” kaynağını daha da artıran bir nitelik olarak sunulmaktadır.

Oysa Georgetown Üniversitesi, “katolik ve cizvit kimliği”yle “gurur” duyan ve bunu her fırsatta açıklayan ABD’nin “saygın” bir üniversitesidir. 1789’da ABD’nin “eğitim, politika ve kültür alanlarında” katolik inancını ve cizvit ruhunu egemen kılmak amacıyla kurulmuştur. Bu “katolik ve cizvit” üniversite, “Hocaefendi” Fethullah Gülen’in “model okulu”dur ve kendisini, ABD’nin “kurucu babaları” arasında yer alan “kurucu kurum” olarak görür.

Elbette katolik inancı hakkında fazla bir şey söylemek gerekli değildir. Ancak bu üniversitenin “kökeni”ni teşkil eden “cizvit ruhu” ile “nur ruhu”nun yanyana gelebilmesi de başka bir “çıkar ortaklığı”nın ifadesidir.

Kendilerini “tanrının askerleri” olarak kabul eden cizvitler, tarih boyunca katolik misyonerleri olarak faaliyet yürütmüşlerdir. Faaliyetlerini doğrudan “yoksulların” arasında yürüten cizvit papazlarının “kadro” kaynağı her zaman bu yoksulların çocukları olmuştur. Kendi papazlarının yönetiminde oluşturdukları özel okullarda yoksul çocuklarını dini eğitimden geçiren cizvitler, bunları, misyoner olarak katolik inancının yaygınlaştırılmasında kullanmışlardır. Özellikle Latin-Amerika’da cizvit papazları, Latin-Amerika’nın İspanyollar tarafından sömürgeleştirilmesinde “sivil güç” olarak etkin rol oynamışlardır. Bir kaynağa göre, cizvitlerin çalışma tarzı şöyle anlatılır: “Cizvitler, fikirlerine karşı çıktıkları bir kurum ya da topluluk ile karşılaştıklarında asla açıkça kavgaya girmezler, sinsi ve gizlice her türlü etkinlikte bulunarak o kuruluşu yıpratırlardı. Özellikle

sahip oldukları iyi eğitilmiş genç üyeleri sayesinde karşıt oldukları kurum ya da topluluğun içine sızarak kendi ilke ve fikirlerini içerden aşılardı. Bu şekilde içerden yapılan baskı ile o kurum kısa sürede içerden yıpratılır ve tamamen yozlaştırılır”.

Eğer bu cizvit çalışma tarzı fazla “yabancı” gelmiyorsa, “katolik ve cizvit kimlik”li bir üniversitenin desteklediği bir araştırmada Fettullah Gülen’in “en etkili müslüman” arasında özel bir yere sahip olması çok doğal görülmelidir.

Halk deyişiyle, “şıracının tanığı bozacı” olduktan sonra, Hayrünnisa Gül gibi, Emine Erdoğan’ın ifadesiyle, “bizim moda mankenimiz”in “en etkili müslümanlar” arasında yer bulması da, ABD’de “muhkim” Fettullah Gülen ile cizvit papazlarının “enternasyonalizmi”nin de yol bulması sürecektir.

“Bugün dinin en derine uzanan kolu, emekçi kitlelerin toplumsal ezikliği ve her gün her saat emekçilere en dayanılmaz acıları, savaş, deprem vb. doğal afetlerden çok daha beter kahırları çektiren kapitalizmin karanlık güçleri karşısındaki çaresizliğidir.

“Tanrıları korku yarattı”. Sermayenin kör –halk kitleleri tarafından önceden seziemediği için kör– gücünün korkusu yani proletaryanın küçük-esnafın yaşamının her adımında ‘ansızın’, ‘beklenmedik’ ve ‘rastlantısal’ bir yıkıntı, yok olma, yoksulluk, fahişelik, açlıktan ölmek gibi tehlikeler yaratan gücün korkusu, modern dinin kökenidir... Kapitalist düzenin ağır işi altında ezilen ve kapitalizmin kör, yıkıcı güçlerinin insafına bağlı olarak yaşamını sürdüren kitleler, dinin bu kökenine karşı savaşmayı, sermaye egemenliğinin her türlüsüne karşı birlikte, örgütlü, planlı ve bilinçli bir savaş vermeyi kendi kendilerine öğrenmedikleri sürece, hiç bir eğitici kitap bu kitlelerin kafasındaki din inancını çürütemez.” (Lenin)

Yasadışı Demokrasi: Genelkurmay'ın "Andıcı" ve TİB'in Sakıncalı Siteleri

"Yaş" mı, "kuru" mu tartışmaları sürerken, "meçhul asker" in üçüncü ihbar mektubu "medya"ya ulaştı ve Genelkurmay'ın "internet andıcı" kamuoyunun bilgisine sunuldu.

"Meçhul asker" in ihbarına göre, Genelkurmay 292 "web sitesi"ni "andıçlamış", yani fişlemişti. İhbar mektubunun ekinde gönderilen CD'de yer alan bu 292 "web sitesi", her ne kadar Genelkurmay'ın "günlük olarak izlenecek siteler" listesi olarak "andıç"ta ifade ediliyorsa da, bu bir "fişleme"ydi ve bunun böyle olduğu da hiç tartışılmazdı.

Bu 292 "web sitesi" içinde, "alevi" siteleri, "F. Gülen sitesi", "bölücü internet siteleri", "tarafsız haber sitesi"leri, "yahudi yanlısı" siteleri, "AB yanlısı site"ler yer alırken, alfabetik sıraya göre 162. sırada, harfi harfine, "Kurtuluş Ceph. Dergisi" sitesi de "andıç"lanmıştır arasında yer alıyordu.

"Meçhul asker" in ihbar mektubunda yer alan "internet andıcı"na ilişkin "uzmanlar" ve "medya"nın genel kanısı, Genelkurmay'ın böyle bir "andıç"la, yasadışı olarak internet sitelerini fişlediği ve suç işlediği yönünde oldu.

"Demokratik hukuk devleti"nde her türden yasadışı telefon ve ortam dinlemelerinin, "teknik takip"lerin yapıldığı, bunlara ilişkin kayıtların "medya"da yayınlandığı bir dönemde, Genelkurmay'ın internet sitelerini "fişlemesi" pek şaşırtıcı olmamakla birlikte, "psikolojik harekât" kapsamında işlevsel ol-

140	www.kurgu.org.tr	Porucu Haber Sitesi
141	www.korhaber.com	Konya Haber Sitesi
142	www.kozuz.biz	Bölücü Haber Sitesi
143	www.kozuz.org	Bölücü İnternet Sitesi
144	www.kurdem.com	Bölücü İnternet Sitesi
145	www.kurdem.org	Kürt Demokrasi For.
146	www.kurdinfo.com	Bölücü İnternet Sitesi
147	www.kurdishdailynews.com	Bölücü İnternet Sitesi
148	www.kurdishinfo.com	Bölücü Haber Sitesi
149	www.kurdish-info.net	Bölücü İnternet Sitesi
150	www.kurdishlibrary.com	Bölücü İnternet Sitesi
151	www.kurdishonline.org	Bölücü İnternet Sitesi
152	www.kurdislam.org	Bölücü İnternet Sitesi
153	www.kurdistan.nu	Bölücü İnternet Sitesi
154	www.kurdistan-ip.org	Bölücü İnternet Sitesi
155	www.kurdistan-post.com	Bölücü İnternet Sitesi
156	www.kurdistaninfo.de	Bölücü İnternet Sitesi
157	www.kurdmedia.com	Bölücü İnternet Sitesi
158	www.kurdweb.net	Kürtçe İslami Site
159	kursachawakati.org	TSK Karşı
160	www.kurt-kav.org	Kürt Kültür ve Ar. V.
161	www.kurtulus-online.com	Kurtuluş Dergisi
162	www.kurtuluscephesi.com	Kurtuluş Ceph. Dergisi
163	www.kuvayimilliyeye.net	Milliyetçi Haber Sitesi
164	www.lekolin.com	Bölücü İnternet Sitesi
165	www.leylazana.net	Bölücü İnternet Sitesi
166	www.librenews.com	Haber Sitesi
167	www.marksist.com	Solcu İnternet Sitesi

duğu için tüm gazetelerin birinci sayfasında yer buldu.

Oysa sorun, Genelkurmay'ın 292 internet sitesini "andıçlaması"ndan öte, "demokratik" olduğu iddia edilen bir "hukuk devleti"nde nasıl hukuk dışı uygulamaların yapıldığının ortaya çıkartılmasıdır. Birileri birilerini "fiş"leye-

bilir. Bu "birileri" Genelkurmay da olabilir, bir başka "yetkili kurum" da olabilir ve hatta tüzel kişilik yanında özel kişi de olabilir. Bütün sorun, bu "fişlemeler" in hangi yasa-ya, yönetmeliğe vb. dayandığı ve bunu yapan kurumlara bu yetkiyi hangi yasanın, yönetmeliğin vb. verdiğidir.

Telefon ve ortam dinlemelerine ilişkin olarak AKP tarafından oluşturulan ve doğrudan Tayyip Erdoğan'a bağlı olan "yetkili kurum", "Telekomünikasyon İletişim Başkanlığı" (TİB) iken, internet sitelerini izlemekle görevli "yetkili kurum" da aynı TİB'dir. Yani TİB, telefonda internete kadar her türlü iletişimi izleyen, kayda alan ve "uygun" bulduklarını "medya"ya servis yapan "yasal dayanağı" bulunan "yetkili kurum"dur.

Bu "yetkili kurum"un ilk önemli icraatlarından birisi, "internet cafe"lerinin "zaptı rap" altına alınmasına ilişkin 5651 sayılı kanuna dayanarak hazırlanan "yönetmelik" kapsamında "konusu suç oluşturan içeriklere erişimi önlemek" olarak sunulurken, asıl icraatını tüm internet "cafe"lerin *filtrleme yazılımı* kullanmalarını "zorunlu" ha-

le getirmesi olmuştur.

Yönetmelikle TİB tarafından “ilan edilen” “onaylı filtreleme yazılımları”nın kullanılması zorunlu kılınırken, filtreleme yazılımlarının birinci sırasında Konya merkezli bir “yazılım şirketi”nin (Akınsoft) bulunması da neyin amaçlandığını daha açık göstermektedir.

Bugün “demokratik AKP Türkiyesi”nde 5651 sayılı yasaya dayanılarak 600.000 internet sitesi internet “cafe”leri üzerinden “sakıncalı” kabul edilmektedir. Bu “sakıncalı” internet sitelerinin “filtrelenmesi”nin kamuoyuna yansıtılan yanı, yasanın 8. maddesi kapsamında “pornografi” gibi “konusu suç oluşturan içerik” olmakla birlikte, polisin ve AKP’nin “derin devleti”nin “sakıncalı” gördüğü her türlü siyasal siteler de bu filtre programlarının içinde yer almaktadır.

Tümüyle polisin ve “yetkili kurum” TİB’in öznel tercihlerine göre belirlenen “sakınca-

lı siteler” filtreleme yazılımlarıyla erişime kapatılırken, “çağdaş hukuk devleti”nde Genelkurmay’ın yasadışı olarak 292 internet sitesini fişlemesinden söz etmek, şüphesiz gerçeğin karartılmasından ve “filtreleme yazılımları” aracılığıyla açık bir sansür uygulanmasının gizlenmesinden başka bir şey değildir.

Bunlar, Türkiye gibi “demokratik hukuk devleti”nde elbette çok “doğal”dır. “Sakıncalı kitaplar”ın suç unsuru olarak sergilediği, insanların “sakıncalı piyade” olarak askere alındığı bir ülkede “bir kaç internet sitesi”nin “sakıncalı” bulunmasına kimse şaşırmayacaktır. Ama tüm bu “şaşırtıcı” olmayan “doğal” duruma rağmen, hala AKP iktidarında ülkede “demokratik açılım”ın yapıldığından söz edilebilmesi ise, sözcüğün tam anlamıyla kara mizahtan başka bir şey değildir.

Nur Topu Gibi “Yeni” Bir Legalist *Taraf*ımız Oldu!

“Türkiye siyaset sahnesine yeni bir parti çıkıyor. Yıllardır devrim ve sosyalizm mücadelesinin ön saflarında yer alan bizler, Ezilenlerin Sosyalist Partisi’ni kuruyoruz. Emperyalist küresel krizin yerküreyi sardığı, dünyanın pek çok ülkesinde savaş ve işgallerin hüküm sürdüğü; Kürt ulusal direnişinin bölgesel çapta sömürgeci cepheyi bunalttığı; kırdan kente göçün artarak emekçi semtleri birer üretim ve yerleşim havzasına dönüştürdüğü; fabrikaların işçi hapisanelerine ve işçi sınıfının üretim tutsaklarına dönüştürüldüğü; Türk egemen sınıflarının ‘Kürt sorunu’ ve ‘Ermeni sorunu’ üzerinden tarihsel gerçekleriyle yüzleşmek zorunda kalarak iç ve dış politikalarını yeniden yapılandırmaya giriştiği; evrensel ölçekte Marksizmin saygınlığını yükselttiği koşullarda kurulan Ezilenlerin Sosyalist Partisi, dünya halklarını Türkiye’deki evrensel mevzisi olarak, işçi sınıfı ve ezilenlerin bağrında devrim umudunu büyütecek, sosyalizmi seçeneleştirecektir.” (ESP Kuruluş Deklarasyonu.)

7 Kasım 2009 günü Taksim Hill Otel’de düzenlenen “basın toplantısı”yla yeni bir partinin, ESP’nin kurulduğu ilan edildi. Böylece legalist “sol” partilerin sayısı onu geçti. Ancak bu “yeni” legalist parti, her zaman olduğu gibi “diğerlerinden farklı”dır, çünkü bu “yeni” partinin sıfatları arasında “marksist leninist komünist” sözcükleri yer alır. Her ne kadar “Ezilenlerin Sosyalist Partisi” adını taşıyorlarsa da, şüphesiz “teorik” bir tartışmada kendilerinin “yasal formda” “işçi sınıfının partisi” olduklarını da söyleyebileceklerdir. Kendi “deklarasyon”larına göre, “devrimci mücadelenin yasal formda en üst örgütsel biçimi” olarak ESP, her ne kadar “devrimci mücadele” açısından tartışılabilir bir konumdaysa da, “plat-form”dan “yasal form”a dönüştüğü açıktır.

Bilindiği gibi, her seçim öncesinde legalist “sol” ya da “sosyalist” partiler bir araya gelerek “çatı partisi” ya da “ittifak” kurma çalışmalarını yürütürler. Bu çalışmaların gerekçesi ise, “bölünmüş sosyalist sol”un, en

azından “bir seçimlik” birliğini sağlamaktır. Kendi dışındakileri “tekkecilik”le, “hizipçilik”le, “küçük olsun, benim olsun” mantığıyla parti kurmakla “eleştiren” (daha doğrusu suçlayan) bu legalist partilere bir yenisinin eklenmiş olması pek de şaşırtıcı olmamaktadır.

Elbette “demokratik” bir ülkede, “demokratik” anayasal güvence altında “kanun dahilinde” herkesin örgütlenme hakkı vardır. “Demokrasi”nin kuralı gereği, “kanunda belirtilen durumlar dışında” hiç kimse, hiç kimseyi bu haktan mahrum edemez.

İşte “marksist leninist komünist”ler de bu haklarını kullanarak ESP adıyla “yasal form” tutmuşlardır.

“Eskiden” Türkiye’de “faşist diktatörlük”ün var olduğuna inanılırdı. Buna inanıldığı için de, hemen her yeni sol örgüt “yasadıışı” olarak kurulur, yasadışı olarak faaliyet yürütür ve nihayetinde çokluk ve çoğunluk olarak yasadışı olarak varlıkları sona ererdi. Ancak her “yasadıışı” örgüt, kendisinin “dev-

rimci” çizgisine göre, revizyonist, oportünist, “maoist” vb. sıfatlarla “kategorize” edilirken, bu “kategorizasyona” uygun olarak da revizyonist ve oportünistler, hemen her durumda “yasal parti” kurmadan edemezlerdi. Bunların dışındaki “sol” ve de “yasadışı” (illegal) sol örgütlerin pek çoğu için “yasal olanaklardan yararlanmak” başlı başına varolmanın ve “kitleleşmenin” olmaz-sa-olmaz kuralı gibiydi. Ancak “faşist diktatörlük” yasal olanaklardan yararlanılmasına fazlaca olanak tanımadığı için, çokluk gelişen ve yükselen devrimci mücadelenin düzenin yasal sınırlarını aştığı yerde yasal olarak, yani açık faaliyet yürütebilirlerdi.

Şüphesiz bu “eski” dönemde devlet “Ergenekoncu” olduğu için, şiddeti en yalın haliyle sürdürüyor sayılırdı. Ama “çağ” değişti, “eski”, “eskiyle birlikte gitti cancağımız” oldu. Turgut Özal’ın verdiği akılla, dernek yerine “yasal parti”ler kurulmaya başlandı. Aynı akılla “sol” dergiler İstanbul’un yolunu tutarken, “yasal partiler” Ankara’da ikamet etmeye başladılar.

Yine eskiden “parlamento kürsüsünden yararlanma”ya “sol” kötü bakardı. Her ne kadar revizyonistler ve oportünistler (TİP, TSİP, TKP vs.) bunun “goşizm” olduğunu, “bir çocukluk hastalığı” olduğunu biteviye yineliyor olsalar da, “yasadışı sol”un parlamentoya ve seçimlere bakışı hep kötü kaldı.

Ama dün, “dünle gitti”, şimdi “küçük olsun, bizim olsun”lusundan bir “yasal parti”ye ya da “form”a sahip olmak, bir “akademi”ye sahip olmak kadar kolay ve cazip hale geldi. Yasal olanaklardan yararlanmak bir yana bırakıldı. 2007 genel seçimlerinde DTP’nin “bağımsız milletvekili” seçtirilmesiyle de, “parlamento kürsüsünden yararlanmak” bazılarına (en azından ESP’ye) çok daha cazip görünmüş olmalı ki, birden “form” tutuverdiler.

Elbette ESP, henüz “yasal” form olmadan önce, yani “plat” form halindeyken de boylu boyunca yasalı ve yasal faaliyet yürütüyordu. Gerçi arada bir “eski” alışkanlıklarla bazı “yan faaliyetler” örgütlememezlik etmedilerse de, bu “yan faaliyetler” “globalizm çağı”na uygun “diktatörlük” tarafından belli bir süre sonrasında yoğun bir baskıya maruz kaldı. Ve bu baskı, giderek kendi öz faaliyetlerini, varoluşlarını sağlayan faaliyetlerini, yani yasal faaliyetlerini de engeller

boyuta ulaştı. Ve “kafalarını çalıştırdılar”.

ESP, henüz “yasal form” tutmamışken ve tutmasına bir kaç ay varken, birden bire 6-7 Eylül olayları “vesilesiyle” ÖDP’nin *Birgün*’üne ve Ahmet Altan’ın “pavyonu”na (*Taraf*) ilan vererek Ergenekon karşısında “net bir duruş” sergilediğini “cümle aleme” ilan etti. Gerçi *Taraf*, taraf tutarak ESP’nin (plat-form ESP) ilanını “biraz” sansürleyerek yayınlamışsa da, “ilam” ilam edilmişti. “İlam”ın üzerinden üç ay geçtikten sonra da, ESP, “plat”formluktan “yasal”formluğa terfi etti.

İşte buna “akıllı politika” denilir!

Siyasette “iyiniyet”e yer yoktur. “İyiniyetle”, ESP’nin (plat-form) ESP’leşmesini (yasal-form) “legal olanaklardan yararlanmak diye yorumlamak ne kadar akıllıca değilse, *Taraf* gazetesine Ergenekon karşıtı ilan vermek o kadar “akıllıca”dır.

Tartışmasız gerçek, demir dövüle dövüle şekillenir. ESP de, “yan faaliyetleri” nedeniyle son üç yıl içinde oldukça darbe almıştır. Şimdi kıvama gelmiş, istenilen ve özlenen şekle ya da “aslına rücu” eylemiştir.

Bu “eski” bir yöntemdir.

Bu “eski” yöntemi bir zamanlar Devrimci Proletarya dergisi şöyle anlatırdı:

“... devletin devrimci örgütlere karşı izlediği ve ‘yeraltına ve silahlı mücadeleye hayır, yasal çalışmaya evet’ şeklinde özetlenebilecek stratejisiyle örtüşmesi de yine tesadüfle açıklanamaz. Bu ruh hali içinde ve bu koşullarda, yasallığın ‘cazip’ ve ‘huzurlu’ olanakları ile yeraltının ağırbaşlı bedelleri teraziye vurulunca, birincisi ağır basmıştır ... Yeraltı korkusu, tasfiyeciliğin karakteristik özelliği ve en açık belirtilerinden biridir.” (*Devrimci Proletarya*, Sayı: 36, s. 4, Şubat 1995.)

Ve yine o zamanlar “marksist leninist komünist”ler de bu yöntemi “biliyor” görünürlerdi. Şimdi ise, bu yöntemin gereğini yapmaktadırlar.

Bu, pragmatizmin, eklektizmin yepyeni bir versiyonudur. Türkiye devrim tarihi pek çok revizyonist, oportünist, legalist örgütler görmüştür, ancak böylesine “akıllı”, “mevcut durum”a tam uyumlu ve baştan hangi iktidar kesiminden destek alacağını belirleyerek kurulan “form”la ilk kez tanışmaktadır. “Yasal form”laşmadan üç ay önce *Bir-*

gün ve *Taraf* gazetesine Ergenekon karşıtı “ilan” vermenin başka bir açıklaması yoktur. Biraz daha çaba gösterirlerse, “form”un “ileri gelenleri”nden bazılarının *Taraf* gazetesinde “köşe” yazarlığına terfi ettiğini görmek ve belki AKP’nin “inayeti” ve yargıya “müdahesi”yle “içerdekiler”in dışarı çıkarılacağı “umutlarını büyütmeleri” fazla şaşırıcı olmayacaktır.

Hayır! Böylesine “tuhaf”lıklar Latin-Amerika devrim tarihinde sıkça yaşanmışsa da, Türkiye’de ilk kez olmaktadır. Polis operasyonlarına maruz kalmak, bunun sonucu olarak yönetici kadrolarının tutuklanması elbette “mücadele”nin bir parçasıdır. Ama *Taraf* gazetesini üzerinden bir yerlerle “uzlaşmaya” çalışmak ve onların “inayetiyle” bir şeylerden kurtulabilmeyi hesaplamak, belki pragmatist küçük-burjuva için “akıllıca” olabilir, ama devrim sözcüğünü şöyle ya da böyle

biçimde de olsa kullananlar için durum çok farklıdır. SİP-TKP’sinin, “bir yerlerle” anlaşarak, “icazetle” SİP’ten TKP’ye dönüşmesi her ne kadar “Ankara kulisi” rivayetleriyse de, *Taraf* üzerinden bir yerlere taraf olduklarının “mesaj”ını göndermek rivayet ötesindedir.

Kimsenin sözlerimizin içeriğinden ve sözcüklerin imasından bir “anlam” çıkarmaya çalışmasına gerek yoktur. Biz, sadece olanları söylüyoruz. ESP’nin “doğal müttefik” kabul ettiği DTP bile, böylesine açık biçimde *Taraf*’ın “liberalileri” üzerinden siyaset yapmaya kalkışmamıştır. ESP ise, açık ve yalın biçimde *Taraf* üzerinden siyaset yapmaya soyunmuştur.

Bu, ESP’nin “yasal form”unun en tipik ve en ayırıcı özelliğidir.

Umarız, bunun kendilerince bir “izahı” vardır!

Saaaat.... Saaaat... Saaaat... tımmm!

Fısıldayan Duvar III

“Haber”, “sanat çevreleri”ne “bomba gibi” düştü. “Türk çağdaş resmi”nin “yaşayan” ressamı Burhan Doğançay’ın “Mavi Senfoni” adını verdiği “tablo”su, 2,2 milyon TL’ye satıldı.

Satışı duyuran bir gazete, “Türk sanatı rüştünü ispatladı” manşetini atarken, bir başkası bu satışın “Türk modern çağdaş resminin ciddi bir şekilde yükselişte olduğunun göstergesidir” diye duyuruyordu.

Her ne denilirse denilsin, “Mavi Senfoni”nin 2,2 milyon TL’ye satılması, Doğançay’ın “eseri”nin “yüksek fiyatla alıcı bulması”, kendisini “yaşayan en pahalı sanatçı” yapması pek çok kişinin ellerini ovuşturmasına “vesile” olurken, aynı zamanda tabloyu kimin aldığı da “büyük merak” konusu oldu.

İlk bakışta “kazanan” Doğançay görünmekle birlikte, haberlerin devamında, tablonun 1990 yılında 50 bin dolara (75 bin TL.) satıldığı, dolayısıyla “mülkiyet”inin Doğançay’a değil, satın alan “sanatsever”e ait olduğu ve onun kazandığı açıktı.

Ama “kim?” satın almıştı?

Müzayedeye kadar Doğançay tablolarıyla değişik sergiler düzenlemiş olan Eczacıbaşı grubu “alıcı” olarak “kulisler”de söylenmişse de, Eczacıbaşı’ndan yapılan açıklamayla bu spekülasyonlar sona erdi. Bir başka “sanatsever” almıştı!

Böyle bir durumda tüm “araştırmacı ga-

zeteciler”in, böylesine yüksek fiyatla “Türk modern çağdaş resmi”ni kimin satın aldığını öğrenmek için koşuşturmaya başlamaları doğal olacaktı. Ancak tablonun kimin tarafından satın alındığına ilişkin ilk gerçek ve “teyit edilmiş” haber, Hürriyet’te ekonomi yazıları yazar Vahap Munyar’dan geldi. Ekonomi yazarna göre, tabloyu, Ülker “group”un en büyük “holding”i olan Yıldız Holding adına Murat Ülker satın almıştı. Ve böylece, “islami sermaye”nin en eski ve en etkili “group”u Ülker, Godiva’dan sonra ikinci “modern çağdaş” atılımını yapmış, “gerici” olmadığını dosta-düşmana göstermişti.

Her ne kadar “Taraf”ın “liberaller”i, “yeni yetme, özentili, görgüsüz Adanalı pamuk ağası”nın davranışına benzeyen bu “satın alma”yla fazlaca ilgilenmedilerse de, Murat Ülker gibi “islami sermaye”nin simgesi olan birisinin satın alması “haber değeri” taşıyordu.

Ve satışın ertesi günü “satın alan”a ilişkin bilgiler “medya”da yer almaya başladı.

İlk bilgi Doğançay’ın “Mavi Senfoni” tablosunu 1990 yılında satın alan kişiye aitti. Bu kişinin, Duran Doğan Basım ve Ambalaj Sanayi A.Ş.’nin eski sahibi ve yeni küçük ortağı Oktay Duran olduğu açıklandı.

Oktay Duran, şirketini Ülker “group”un Yıldız Holding’ine satmıştı. İMKB verilerine göre, Duran Doğan ambalaj şirketinin hisse-lerinin %23,68’i Farmanak ambalaj şirketine

aitti ve şirket yine Ülker'lere ait Yıldız Holding'in yavru şirketlerinden birisiydi. Şirketin küçük ortaklarından Oktay Duran'ın payı %8,3, Acemyan'ların (Dikran Mihran, Fotini, Dikran, Alexandre Acemyan'lar) payı ise %18 olarak görünüyordu.

Bir köşe yazarının sözüyle “satanla alan ortak çıktı”!

Açık anlatımıyla, Doğançay'ın “Mavi Senfoni” tablosu, “iki ortak” arasında “al gülüm-ver gülüm” ilişkisiyle spekülasyona konu edilmiştir.

Zamanının çoğunu Amerika'da geçiren Murat Ülker'in (dolayısıyla Ülkerlerin) böylesine “Türk modern çağdaş resme” gösterdikleri “ilgi”, ilk bakışta “lahmacunla viski içen” eski tip Adanalı pamuk tüccarlarını çağrıştırmaktadır. Ancak müzayede sonrasında yürütülen “PIAR” çalışmaları, bunun basit bir “sonradan görmüslük” olmadığını, arka planında “farklı” ilişkilerin ve çıkarların yattığını göstermektedir.

Bu farklı ilişki ve çıkarların bir bölümünü ressam Burhan Doğançay, “Mavi Senfoni”ye ilişkin bilgi verirken açıklar:

“Bu tarihi bir resim. 1987 tarihli bir eser. O yıl Türkiye’de bienaller başlamıştı. İlk İstanbul bienalinde yer aldı bu resim. En büyük ebattaki tuvalim ‘Mavi Senfoni’ aslında Sultanahmet Camii’nin içini gösteriyor. Sultanahmet’i nasıl yaparım diye yıllarca düşündüm ve aklıma içindeki mavi İznik çinileri geldi. Bunları tuvale yansıttım. Osmanlı dönemini yansıtan en önemli eserim bu eser üzerinde iki-üç yıl düşündüm, iki-üç ayda bitirdim. Bu resmi 1987’de bir koleksiyonere sattım.”

Böylece “işin içinde”, sadece “sanatseverlik” olmadığı, “islami sermaye”nin en gözde ismi ve AKP’nin baş finansatörü Ülkerlerin “manevi değerlere” verdikleri “önem” görünür olmaktadır. Ancak böylesi “manevi değerler”, hiç de tefeci-tüccar sermayesinin yükselişine uymamaktadır. Paranın “dini, imanı olmaz” diyen, paranın “dini”nden söz edenleri “ırkçılık” yapmakla suçlayan Tayyip Erdoğan’ın, açıktır ki, Ülkerlerin “ambalaj sanayi”ndeki tekelleşmeleri içinde Acemyanlarla kurulmuş olan “para” ilişkisinden haberi vardır.

Diğer yandan, bisküvi ile işe başlayan, “domuz yağı içermeyen” bisküvileriyle “is-

lam ülkeleri pazarı”na giren Ülker, İngiltere’nin eski ambalaj makineleriyle giderek “tekel” olmuştur. Bugün ambalaj sektörünün en büyüğü Yıldız Holding, yani Ülkerlerdir.

Öte yandan Burhan Doğançay’ın tabloları izlendiğinde, bunların büyük ölçüde “duvar kağıdı” ya da “ambalaj kağıdı” olarak kullanılabilir nitelikte olduğu hemen görülecektir.

Son olarak, bu türden “müzayedeler”, hemen her durumda, vergi kaçırmanın ve “ taraflar” arasındaki “haram para ilişkileri”nin örtüsü olmuştur.

Sonuçta B. Doğançay “yaşayan en pahalı sanatçı” unvanını alırken, kendisine bu unvanı bahşedenlerin “islami sermaye” ve onun ambalaj kesimi olduğunun da farkındadır. Bu farkındalıkla, son dönemde “islami” motiflere uygun ambalaj kağıtları “tablosu” üretmeye başlamıştır.

Şüphesiz, “islami sermaye”nin Godiva’yla başlayan “dışa” ve “seküler” açılımı ne ölçüde özü yansıtmıyorsa da, o ölçüde “paranın dini ve imanı olmadığı” gerçeğini de dışa vurur.

Bu müzayedeye ilişkin söylenebilecek son sözü, “eski klasik Türk ressamları” sergileriyle ünlü ve Murat Aksoy’un “dostu” Galerisi Nev’in sahibi söylemiştir:

“Bugünlerde özellikle spekülörlerin üzerinde oynadığı isimlerin hiçbiri 10 yıl sonra olmayacak. Mesela Burhan Doğançay. Ama yanılıyor da olabilirim. Bu müzayedelerin çok başarılı geçmeyeceğini düşünüyordum, yanıldım. Bir moda var. Varlıklı kesim, parasını nereye harcayacağını bilmiyor, her sene değiştiriyor, bu yıl resme yatırım yapıyorlar. Ama neyi, niçin aldığını bilmeden. Bilinçli koleksiyonerler azaldı. Borsa gibi oynuyorlar. Sanat dediğimiz şey borsa değil ki! Sanatçı bir eserini niçin yaptığını unuttur, para için yaparsa iş şirazesinden çıkar.”

Dünün tekelleşememiş burjuvazinin ön- de gelenleri, bugün, AKP iktidarıyla birlikte hızlı bir tekelleşmeye yöneldikleri bir ortamda, bu türden spekülasyonlar ve “olaylar” sıkça yaşanacaktır. Tıpkı bir aralar “Adanalı Sakıp Ağa”nın tablo koleksiyonculuğuna başlaması gibi!

İnternet Adresi:

www.kurtuluscephesi.com
www.kurtuluscephesi.org
www.kurtuluscephesi.net

E-Posta Adresi:

kurcephe@kurtuluscephesi.org
erisyayinlari@kurtuluscephesi.org

- MAHİR ÇAYAN: **KESİNTİSİZ DEVRİM I**
MAHİR ÇAYAN: **KESİNTİSİZ DEVRİM II-III**
İLKER AKMAN: **MEVCUT DURUM VE DEVRİMCİ TAKTİĞİMİZ**
*** **TÜRKİYE DEVRİMİNİN ACİL SORUNLARI-I**
*** **OLİGARŞİ NEDİR?**
*** **MARKSİZM-LENİNİZM BİR DOĞMA DEĞİL, EYLEM KILAVUZUDUR-III**
*** **THKP-C/HDÖ VE 15 YIL**
*** **POLİTİKLEŞMİŞ ASKERİ SAVAŞ STRATEJİSİ VE DEVRİMCİ TAKTİĞİMİZ**
*** **GRAMSCİ ÜZERİNE**
*** **REVİZYONİZMİN REVİZYONU**
*** **ULUSAL SORUN ÜZERİNE**
*** **“BDS”:** BİR PRAGMATİK SAPMA
*** **“YENİ” OPORTÜNİZM ÜZERİNE**
*** **ZAFER BİZİM OLACAKTIR!** [Ankara Davası Savunması]
*** **DEVİRİM PROGRAMLARI**
*** **RUS DEVRİMİNDEN ÇIKAN DERSLER**
*** **ESKİ BİR GERİLLANIN “EMEK”İ**
*** **PASS VE “YENİ ÇÖZÜM”ÜN FIRSATÇILIĞI**

DEVİRİMCİ MARŞLAR VE EZGİLER

- DÜNYADA VE TÜRKİYE’DE EKONOMİK BUNALIM** [Kurtuluş Cephesi Seçmeler-I]
DÜNYADA VE TÜRKİYE’DE EKONOMİK BUNALIM II [Kurtuluş Cephesi Seçmeler-III]
LAİKLİK VE ŞERİATÇILIK ÜZERİNE [Kurtuluş Cephesi Seçmeler-II]
TARİHTE, GÜNÜMÜZDE VE DEVRİMCİ MÜCADELEDE KADINLAR

